

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 540

De Koning van de club

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE KONING VAN DE CLUB.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Garter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige
inbreker.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Garter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was een zeer geanimeerde partij geweest ten huize van den multi-millionair Archi Newnes, den boter-koning, zoo genoemd naar de voordeelige zaken, die hij gemaakt had met een soort plantenboter, niets anders dan margarine natuurlijk, maar die door het publiek gretig was gekocht, enkel en alleen omdat de heer Newnes de reclame zoo goed had begrepen.

Op zekeren dag was New York ontwaakt om op al de reclameschuttingen en zuilen, op de stations van de ondergrondsche en bovengrondsche treinen, boven op de daken en tegen de muren van de hoogste huizen een prent te zien aangeplakt of geschilderd, voorstellende een vrij banale jonge dame met een grooten hoed op het hoofd en iedereen vriendelijk toelachend, zoodat twee rijen witte tanden te zien kwamen, terwijl onder dat aantrekkelijke vrouwenkopje met koeien van letters stond:

Vraagt Newnes Plantenboter Red Star
in Patentverpakking
Onovertroffen!

Niet alleen lazen eenige millioenen men-
Raffles 540.

schen dit reclame-opschrift in New York maar ook alle andere steden en dorpen over de Staten van Amerika verdeeld, kregen hun aandeel van deze reclame, met het gevolg, dat de Red Star Plantenboter, die tusschen haakjes nog een beetje ellendiger en rinziger smaakte dan alle andere soorten margarine, die tot dien tijd in den handel waren, een reusachtige aftrek kreeg en er voor millioenen dollars werd verkocht.

Weliswaar had de reclame-campagne voor die plantenboter den heer Newnes een slordigen duit gekost, maar de winsten waren navenant en daar de reclame niet bij deze eerste campagne bleef, maar op zeer doeltreffende wijze werd doorgezet, had de heer Newnes het binnen het jaar tot millionair weten te brengen, een prestatie, die de andere millionairs der Vereenigde Staten, die anders niet zoo heel gauw van iets verbaasd staan, toch met bewondering had vervuld en hetgeen dan ook de oorzaak was geweest, dat de boterkoning met open armen in hun midden was opgenomen.

Anderhalf jaar na de eerste succesvolle campagne van de Red Star Plantenboter had

de heer Newnes een avondpartij gegeven in zijn schitterende villa aan de Fifth Avenue, de straat van New York, waar de paleizen van de milliardairs als paddestoelen uit den grond zijn verrezen.

Zooals gezegd was het een zeer geanimeerde partij geweest. Verschillende voorname gasten uit de geld-, tooneel- en kunstwereld waren tegenwoordig geweest en men had zich heerlijk geamuseerd. De heer Newnes had bewezen niet alleen op reclamegebied een juist inzicht te hebben in de menschelijke natuur. Ook met dit feest had hij bewezen zijn medemenschen goed te kennen, daar hij er in geslaagd was, hen, die door het geld, dat zij bezaten, tamelijk verwend waren op elk gebied, eenige verrassingen te bereiden.

In de eerste plaats had hij er voor gezorgd, dat de muziek, die ten gehore werd gebracht niet uitsluitend uit de nieuwe en meestal zeer banale deuntjes bestond, waarmede de wereld thans wordt overstromd. Wel stonden er op de fraai gedrukte programma's, die tusschen haakjes op zich zelf kleine kunststukjes waren, daar ze alle door een knap artist van fraaie aquarelletjes waren voorzien, ook moderne muziekjes, maar alleen de werkelijk goede waren daarvoor uitgekozen, terwijl verder de oude componisten vertegenwoordigd waren door hun meeslependste melodieën.

Verder had de heer Newnes niet alleen gasten uitgenoodigd, maar ook eenige dames, erkende schoonheid-koninginnen, die, ofschoon meestal uiterst spaarzaam gekleed, toch jaarlijks millioenen besteedden bij de duurste New Yorksche modehuizen. Deze dames, meestal tooneel- of filmsterren en alle, zonder onderscheid, meesteressen in de danskunst, hadden tot taak gehad de heeren, zelfs hen, die het ergst aan het spleen leden, deze grootste en gevaarlijkste kwaal der rijkdom, tot dansen op te wekken en waren daar ook wonderwel in geslaagd.

De heer Newnes had, menschenkenner als hij was, gezorgd, dat er ook voor de dames een dergelijke aantrekkelijkheid was, daar het succes anders te eenzijdig zou zijn geweest, met het gevolg, dat de mannelijke sexe zich geamuseerd en de schoone sexe zich verongelijkt had gevoeld. Voor de dames waren er daarom eenige heeren aanwezig, die haar ruimschoots schadeloos stelden voor het tijdelijke gemis hunner echtgenooten en cavaliërs. Deze heeren waren meestal vreemdelingen, die zich als ware gentlemen gedroegen, de dames lieve en vleierende woordjes in het oor wisten te fluisteren, onvermoeid met haar dansten en, last not least, op onderhoudende wijze wisten te amuseeren. De een op die, de ander weer op deze wijze, elk zijn specialiteit.

Zoo was er een specialiteit op het gebied van spiritisme, die het klaar speelde midden

in een volle zaal en in een overvloed van licht eenige staaltjes te zien te geven van zijn macht als medium. Een tweede was een erkend parodoxist, die de ongehoordste brutaliteiten op zoo aangename wijze wist te lanceeren, dat niemand er boos om kon worden.

Een derde was een groot geoloog en had reizen ondernomen naar de meest afgelegen plekken van de aarde. Daarvan wist hij, zoo tusschen een two-step en een shimmy in, zóó onderhoudend te vertellen, dat de hem omringende dames als het ware aan zijn lippen hingen, terwijl een vierde zoo gróóte handigheid vertoonde als goochelaar, dat zelfs de gewiekste dames, die vlak op zijn handen stonden, er niet achter konden komen, hoe hij het deed.

Dit zijn slechts enkele staaltjes uit vele en uit het opgenoemde moge blijken, dat de partij van den boterkoning Newnes in alle opzichten geslaagd mocht worden genoemd, waarover dan ook allen het zonder onderscheid eens waren, vooral toen tegen het einde van de souper tafel er een groote tulband werd opgebracht, die zóó zwaar was dat hij niet gedragen kon worden, maar op een wagentje de eetzaal moest worden binnengereden.

Daarbij bleek, dat het gebak, hoewel reusachtig groot, toch even fijn was als het kleinste gebakje, terwijl de grootste verrassing tot het laatst werd bewaard, als wanneer de bijna geheel opgesneden tulband zich in het midden opende en daaruit een jonge dame te voorschijn kwam, die op een paar gazen vleugeltjes na, alleen was gehuld in het kleed harer onschuld en die aan een zilveren draad omhoog werd getrokken, zoodat zij in den letterlijken zin van het woord in den hemel verdween. Ofschoon het met het oog op haar spaarzame kleedij, te betwijfelen viel of zij daar thuis hoorde.

Maar de gasten van den boterkoning waren niet preutsch en men juichte den vindingrijken gastheer luide toe, toen de eerste stralen van de opgekomen zon door de hooge vensters van zijn paleis vielen, aldus aankondigende, dat ook aan deze partij, evenals aan alle wereldsche zaken, een einde was gekomen.

Een half uur na het opstijgen van het onschuldige engeltje uit den tulband hadden de laatste gasten de villa van den boterkoning verlaten en was in het huis ten slotte de rust weergekeerd.

Heel lang duurde deze rust niet, want reeds na een paar uur verschenen de bedienden en lakeien, wien men de te korte nachtrust op het gelaat kon aflezen, opnieuw, en wel om de rommelige kamers en zalen, waar het feest gevierd was, weer een fatsoenlijk en ordelijk aanzien te geven.

Alleen in die kamers en zalen, waar de gasten hadden vertoefd, werd stof afgenomen en

met de stofzuigmachine langs vloerkleeden en gordijnen gemanipuleerd. Daar was werk genoeg aan, zoodat niemand het in zijn hoofd kreeg, om in de overige, meestal hooger gelegen vertrekken, ook aan den gang te gaan.

Hierdoor kwam het, dat het in de werkkamer van den heer des huizes, welk vertrek in de onmiddellijke nabijheid van diens slaap- en kledkamer was gelegen, nog heel lang stil bleef, ook nog nadat de lenteson een overvloed van licht door de hooge van gebrand glas voorziene ramen wierp.

De zon had hierdoor het rijk alleen in dit vertrek en het is niet onmogelijk, dat dat ondeugende zonnetje gelachen heeft bij hetgeen zij in dat vertrek moest waarnemen.

Het geleek daar wel een soort markt, waar allerlei koopwaren lagen uitgestald. De groote, glad geboende mahoniehoutentafel, waar anders alleen eenige fraai gebonden boeken op lagen, lag nu vol met allerlei andere dingen.

Het eerste, dat de zon zag, was een groot groen gelakt kistje van sterk en taai staal, dat met geopenden deksel als het ware iedereen uitnoodigde toe te tasten. Er lag in dat kistje iets, dat menigeen zou hebben bekoord. Het was verdeeld in verschillende vakjes van gevlochten metaal en in elk vakje lagen gouden en zilverstukken van verschillende grootte.

Aan goud en zilver in de gangbare munt der Vereenigde Staten van Amerika lag daar zeker voor een honderdduizend dollar voor het grijpen.

Daar vlak naast lag een stapel papieren, zoogenaamde bonds, of te wel effecten van verschillende Amerikaansche maatschappijen, vennootschappen, syndicaten en consortiums. Het was een tamelijk hooge stapel en als men de bedragen van al deze effecten had genoteerd, zou men tot een bedrag van zeker om en nabij de twee millioen dollar zijn gekomen.

Daar naast lagen eenige kantoorboeken, heel eenvoudige boeken, maar zóó opengeslagen, dat onmiddellijk te zien was, dat daarin reusachtige bedragen stonden geboekt. Het waren kasboeken en rekening-courantboeken en lieten een blik slaan op de fondsen, die de heer des huizes had staan bij andere banken en tevens inzicht gaven van de kosten van zijn huishouding.

Ten slotte lagen daaromheen blanco chèqueboeken, wissels en kwitanties, welke formulieren alle zonder onderscheid, waarschijnlijk voor het gemak, reeds waren voorzien van de handtekening van den heer Newnes, die dus alleen maar de bedragen had in te vullen, om een som gelijkwaardig aan het opgeschrevene, uitbetaald te krijgen aan de banken, welke zijn rekening-courantboek, dat open lag, vermeldde.

Maar, zooals gezegd, alleen de zon was getuige van deze zonderlinge uitstalling, zoodat

er geen vrees behoefde te bestaan, dat iemand van de zoo welkome gelegenheid om eens een goeden slag te slaan, zou gebruik maken.

Het geld en alle geldswaardige papieren bleven dus liggen en de zon bleef schijnen.

Maar ook hieraan kwam ten slotte een einde.

De heer des huizes, die van wege het late, of beter gezegd vroege uur, waarop zijn partij geëindigd was, uitgeslapen had, was wakker geworden tegen het middaguur en was, omdat hij den slaap niet meer kon vatten, maar opgestaan. En daar hij een ijverig man was, die het land aan niets-doen had, was hij, na zich geschoren en gebaad en gekleed te hebben, op weg naar zijn werkkamer.

Als men misschien had gedacht, dat hetgeen op de groote mahoniehouten tafel in zijn werkvertrek lag uitgestald, door hem zelf om een of andere reden aldus was neergelegd, dan had men bij het waarnemen van zijn gelaat, toen hij de deur opende, ingezien, dat dit een vergissing was geweest.

Toen de heer Newnes de kamer wilde binnentreden, bleef hij als van den donder getroffen, op den drempel staan, zijn oogen sperden zich open, evenals zijn mond, terwijl hij een onwillekeurige kreet van schrik, vermengd met verwondering liet hooren.

Dit duurde slechts kort, want het volgende oogenblik had hij de deur gesloten en de knippen er op gedaan, om daarna met bevende handen alles wat op de tafel lag aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Aan het einde van dat onderzoek was zijn vrees verdwenen, maar zijn verwondering zoo mogelijk nog toegenomen.

Deze verwondering nam nog toe, toen hij zijn oogen door de kamer liet dwalen. In den hoek stond zijn groote brand- en inbraakvrije brandkast. De dikke gepantserde deur stond open.

Alle schilderijen hingen nog aan den wand, doch waren omgekeerd. Op een rooktafeltje stond een sigarenkistje open en op de kristallen aschbak lag een half opgerookte sigaar. Daarnaast stond een whiskey-flesch en syphon sodawater. Een half gevuld glas daarnaast.

Ten slotte waren de vier hoeken van het tapijt omgeslagen.

Nadat de heer Newnes dit alles had opgemerkt en geconstateerd had, dat er totaal niets in het vertrek ontbrak, begaf hij zich naar zijn fraai gebeeldhouwde lessenaar in een der hoeken van de groote kamer, om te zien of daar alles in orde was. Hij zag onmiddellijk, dat alle laden, die de heer Newnes gewoon was om af te sluiten, open stonden, ofschoon alle sloten, evenals dat van de brandkast, volkomen intact waren. Uit de laden vermiste hij niets, alles lag nog op zijn plaats, en alleen op het met groen laken bekleede schrijfvlak vond hij een stukje ivoorcarton liggen.

Toen hij dat opnam en omkeerde viel zijn oog op een paar gesteendrukte letters en hij las:

JOHN RAFFLES

Dat was het visitekaartje, dat de inbreker, de indringer, die alles in het vertrek had omvergehaald, doch niets weggenomen had, had achtergelaten.

Zooals wij uit de beschrijving van de avondpartij hebben gezien, was de heer Newnes een origineel mensch, die blijkbaar ook wel van een goede mop hield, zelfs al was het ten koste van zijn eigen persoon, maar nu scheen hij toch een weinig uit zijn humeur.

Weliswaar was er niets ontvreemd, maar er was toch maar onweerlegbaar bewezen dat er een inbreker was geweest en hij brak zich vergeefs het hoofd hoe dat heerschap naar binnen was gekomen. Hij meende dat zijn huis absoluut veilig was tegen inbraak. Verder irriteerde hem de naam Raffles op het visitekaartje.

De boterkoning had natuurlijk in de Amerikaanse kranten vaak gelezen van de daden van dezen gentleman-inbreker en het stond nu voor hem vast, dat deze man naar Amerika overgestoken was om hier nieuwe lauweren te gaan plukken.

Maar waarom er niets gestolen was, dat begreep hij niet. Het was toch duidelijk genoeg, dat de man had kunnen wegnemen wat hij wilde, getuige de half opgerookte sigaar, waaruit op te maken viel, dat de inbreker zich volkomen op zijn gemak gevoelde, toen hij zijn handwerk uitoefende.

Geruimen tijd stond Newnes met het kaartje in zijn hand in gepeins verzonken. Het gebeurde niet dikwijls, dat hij in twijfel verkeerde over zijn te volgen gedragslijn, maar nu wist hij toch inderdaad niet hoe hij deze zaak moest aanpakken. Hoe hij de zaak ook keerde of wendde, hij zag er geen gat in.

Na ongeveer een half uur nagedacht te hebben, scheen zijn besluit genomen. Hij streek zich met een energiek gebaar over zijn donkere haren, schudde zich als een natte poedel, alsof hij daarmee alle zwartgallige gedachten van zich af wilde schudden en begaf zich naar de tafel, waarvan hij alles begon weg te nemen en weer in de nog steeds geopende brandkast te bergen.

Vervolgens keerde hij de schilderijen weer om, trok het tapijt recht, sloot de laden van zijn lessenaar, kortom deed alles wat gedaan moest worden, om zijn kamer weer het gewone aanzien terug te geven.

Hij was vast besloten er aan niemand iets van te vertellen.

Hij trachtte het vreemde voorval te vergeten en wijdde zich weer als naar gewoonte aan zijn zaken, maar wie schildert zijn verwondering, toen hij twee dagen daarna in de New

York Times een getrouw verslag las van zijn bevindingen. . . . doch niet in zijn eigen huis, maar in dat van een collega-millionair.

Bij dezen heer was eveneens het geheele werkvertrek omvergehaald, ofschoon er niets vermist werd. Zijn collega had echter blijkbaar niet kunnen zwijgen en alles aan een dagbladreporter medegedeeld, zoodat den dag daarop alle couranten ellenlange artikelen bevatten over deze vreemde geschiedenis.

Daar er nu geen reden meer bestond, om zijn ondervindingen voor zich te houden, stelde Newnes ook een heel verslag van zijn inbraak op voor de dagbladen, hetgeen deze eveneens maar al te graag opnamen, omdat daarin een aantrekkelijke copie zat, welke door de lezers werd verslonden, terwijl het tegelijkertijd een goede reclame was voor den boterkoning, die dat ook onmiddellijk had ingezien.

Newnes kreeg echter al heel gauw concurrentie op dit gebied. Den daaropvolgenden dag stond er wederom een dergelijke inbraak in de dagbladen vermeld, thans bedreven in het paleis van den spoorwegkoning Rockefeller, terwijl drie dagen daarna Mevrouw Gould, de schatrijke weduwe van een overleden dagbladeigenaar, het slachtoffer werd van dezen overigens onschadelijken inbreker.

Toen de geheimzinnige inbraken bleven plaats vinden was New York weldra in rep en roer.

Dagelijks gingen de kranten door inbraken te vermelden, die vooral in de Vijfde Avenue waren gepleegd bij millionairs, wier villa's in het Centraal-park waren gelegen.

Tevergeefs braken de handigste detectives zich het hoofd om het raadselachtige doel van deze inbraken toch maar te kunnen ontdekken.

Het was inderdaad een allermerkwaardigste, onverklaarbare opeenvolging van gebeurtenissen.

Want het zonderlingste daarbij was, dat er steeds niets gestolen werd. Men zou aan een spook kunnen gelooven, zóó vreemdsoortig waren de gebeurtenissen.

Het gekste was, dat er niet één nacht voorbijging, zonder dat de dader zijn plannen volvoerde.

Niettegenstaande de nachtwachten verdubbeld waren, uitzending van speurhonden en andere veiligheidsmaatregelen genomen werden, vonden de bewoners van een of ander paleis op een mooien ochtend de deuren van hun brandkasten open, den inhoud keurig op het tapijt of op tafel uitgespreid, vensters open, gesloten deuren geopend, schilderijen van den muur genomen, en wat er verder nog voor onverklaarbare dingen gebeuren konden.

Het was werkelijk, of een spook er huishield. Dagelijks brachten de couranten nieuwe, opzienbarende berichten.

Welk doel mocht toch de inbreker beoogen? Zou die zoogenaamde John Raffles een krankzinnige zijn?

Waarom nam hij niet, zoodra de brandkast open was, den inhoud mede?

Waarom legde hij het geroofde op tafels, stoelen en tapijten, zonder één cent er van mee te nemen?

Zou het een waanzinnige manie zijn van een overprikkelden geest?

Niemand, zelfs niet de scherpzinnigste kop, kon dit geheim doorgronden. Dag op dag vermeerderde zich het aantal der door inbraken getroffen millionairs in New-York.

Niemand voelde zich meer veilig.

Een leger van detectives werd op de been gebracht, maar ook zij waren niet in staat iets te ontdekken.

Slechts één bijzonderheid was er, die den chef van het Detective-Bureau opviel.

De zoogenaamde inbraken hadden bijna altijd plaats in een huis, waarin den avond tevoren een gezelschap was bijeen geweest.

„De dief is in het huis,” zeide Newton, de manager van een groot detective-bureau, tot den heer Harkel, zijn eersten inspecteur; „hij heeft niet noodig in te sluipen. Hij moet zich onder de gasten bevinden.

Terwijl wij op straat, of waar ook op den Grooten Onbekende loeren, bevindt hij zich in alle gemoedsrust in het huis, en volbrengt de dolzinnige inbraak!”

„Wie weet,” mompelde inspecteur Harkel.

Newton keek belangstellend op en vroeg:

„Ben je het niet met me eens?”

„Niet geheel en al, maar ook ik zou gaarne weten, welk doel de Groote Onbekende met de zaak voor heeft.”

„Het is de eerste maal in mijn practijk als detective, dat een dief een brandkast opent, en zich niets van den inhoud toeëigent.”

„Zou het ook kunnen zijn,” ging Harkel voort, „dat de man ergens iets bijzonders zoekt, dat hij vermoedt in een of andere brandkast verborgen te zijn.”

Newton schudde het hoofd en zei:

„Onmogelijk, Harkel. Dan zou de Groote Onbekende zich niet de moeite geven, gesloten deuren te openen, vensters in te drukken en ten slotte zijn kaartje achter te laten.

„Neen! Achter dit alles steekt een geheim, dat ik voorloopig nog niet vermag te begrijpen.”

De beide detectives bleven nog lang samen praten, maar konden zich over de plannen en beweegredenen van den geheimzinnigen Raffles geen voorstelling maken.

Eindelijk, toen alle mogelijkheden besproken, alle hypothesen aan een onderzoek waren onderworpen viel er een stilte, gedurende welke beide mannen, die toch waarlijk niet van schranderheid ontbloot waren, peinzend

in de ruimte staarden, alsof zij er aan wanhoopten het geheim ooit te doorgronden.

Nadat zij eenigen tijd zoo stilzwijgend naast elkaar gezeten hadden hief Newton het hoofd op en zei:

„Zeg Harkel, daar valt me iets gekks in, maar dat toch misschien de overweging wel waard is.”

„Wat dan?” vroeg Harkel. „Zeg het mij gerust, als het niets is hoeft ge U voor mij niet te schamen.”

„Luister,” ging Newton voort: „Ik heb dezer dagen alle berichten die het Londensche Scotland Yard over dezen eigenaardigen gentleman-inbreker heeft verzameld, opgevraagd en daarna bestudeerd. Er is mij toen opgevallen, dat Raffles nooit of nimmer iets wegneemt van een man, die op eerlijke wijze zijn brood verdient.”

Harkel begon te lachen.

„U wilt toch niet zeggen, dat de millionairs, die Raffles tot dusverre wel bezocht, maar overigens ongemoeid heeft gelaten, op eerlijke wijze hun kapitaal hebben verworven. Wij weten toch waarachtig wel beter! Niet, dat zij strafbaar zijn voor de wet! Daar passen zij wel voor op, maar of Raffles het ook als een eerlijke manier beschouwt, daar meen ik aan te moeten twifelen.”

„Neen, Harkel, dat is ook zoo;” ging Newton voort, „maar je hebt me niet laten uitspreken. Ik had willen zeggen, dat het mij bovendien ook opgevallen is, dat Raffles zijn handwerk ook uitoefent als een soort sport. Niet alleen, dat hij nog nimmer een moord heeft begaan, hoe gespannen de situatie soms ook voor hem was, maar ook schijnt hij er geen behagen in te vinden een inbraak te plegen als daaraan niet een zekere mate van gevaar is verbonden. Als het een doodgewone inbraak geldt, dan heeft de Londensche politie vaak van te voren bericht ontvangen van hem zelf, dat hij van plan was hier of daar op dat en dat uur in te breken, zoodat zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen kon treffen als men dat wilde.”

„En?” vroeg Harkel, „is de politie daarin nimmer geslaagd?”

„Nooit,” antwoordde Newton resoluut, „nooit. De kerel lijkt wel een verbond met den duivel te hebben gesloten. Je hebt trouwens zelf kunnen constateeren, dat er niet veel kans op is, dat wij hem ooit attrapeeren. En nu wil het denkbeeld me niet los laten, dat hij al deze inbraken pleegt en niets steelt, om ons voldoende vooraf te waarschuwen. Zoodra hij denkt, dat wij nu van zijn practijken op de hoogte zijn, gaat hij er ernst van maken. Dan zet hij zijn inbraken voort, maar dan... om te stelen natuurlijk. Ik wou, dat die vent aan de overzijde van de groote plas gebleven was.

Ik voorzie, dat we moeilijkheden met dat heer krijgen."

Harkel zweeg. Hij had een stuk kauwgummi in den mond en scheen met overtuiging te kauwen. Maar een antwoord gaf hij niet. Het scheen, dat hij over het gesprokene nadacht.

Terwijl er aldus voor de tweede maal stilte heerschte in het bureau, waar de twee detectives samen zaten, werd er op de deur getikt en kwam er een beambte binnen, die een kaartje binnenbracht.

"James Stamford" las Newton hardop en tot den beambte: „Laat mijnheer Stamford binnen komen."

Na enkele seconden trad Stamford, een man van middelbaren leeftijd, met een echt Yankee-gezicht binnen en op den heer Newton toe.

De detective bood den bezoeker een stoel naast zijn schrijftafel aan.

"Ik kom voor een merkwaardige zaak," zoo begon Stamford het gesprek; „ik weet niet of mijn naam u bekend is. Ik ben president van de New-Yorksche Verzekerings-Maatschappij tegen inbraak en diefstal."

Newton maakte een buiging.

"Ik ken u, mijnheer Stamford, wat kan ik voor u doen?"

De bezoeker stak zenuwachtig een sigaret op.

"Ik leef in groote onrust," zei hij. „Toen ik vanmorgen, twee uur geleden, de bureaux van mijn Verzekerings-Maatschappij te Broadway betrad, was mijn personeel in de grootste opwindung."

"Wat was er voorgevallen?" vroeg Newton.

Stamford sloeg heftig met zijn hand op de schrijftafel en zei op verdrietigen toon:

"De duivel is los in New-York. Mijn Maatschappij staat op het punt geruïneerd te worden. Al onze klanten, die tot de upper ten in New-York behooren, zijn in vertwijfeling."

Newton lachte en zei:

"Gij zijt werkelijk in een moeilijk parket, mijnheer Stamford. Ik weet, waarop u doelt. De raadselachtige, geheimzinnige inbraken in de millionairshuizen. Ingeval de inbreker overal datgene had gestolen, waartoe hij in de gelegenheid was geweest, zoudt gij geen kapitaal genoeg hebben om uw klanten de schade te vergoeden."

"Gij hebt gelijk, mijnheer Newton. Dat had ik u juist duidelijk willen maken."

"Een speculatiezaakje op de voortreffelijkheid van de politie," lachte Newton; „schiet deze te kort, dan hebt gij te betalen."

"Helaas," mompelde Stamford, „maar het gekste komt nog. Gisterennacht heeft hij de bureaux van mijn Maatschappij bezocht, en niettegenstaande de beste alarmsignalen, onze beide brandkasten geopend."

"Is er iets ontvreemd?" vroeg Newton.

"Wij hebben ons geld op de bank" luidde

het antwoord. „Maar de vent nam onze kasboeken er uit en heeft zich natuurlijk op de hoogte kunnen stellen van onze klanten en voor welke som zij bij onze Maatschappij verzekerd zijn."

Newton en zijn inspecteur wisselden op dit oogenblik een blik van verstandhouding.

Nu nam Stamford een visitekaartje uit zijn portefeuille, legde dit voor Newton op de schrijftafel en zei:

"Dit kaartje liet de onbekende inbreker op mijn schrijftafel, in een couvert, achter."

Newton nam het visitekaartje en las het.

"John Raffles," mompelde hij.

"Jawel," stemde Stamford toe. „John Raffles, de Engelsche meesterdief, was dezen nacht de onbekende bezoeker van onze bureaux."

"En nu zal ik U eens vertellen waar ik bang voor ben. Tot dusverre zijn alle inbraken, door Raffles gepleegd, zonder schade voor de slachtoffers verlopen, maar nu hij bij ons is geweest en gezien heeft voor welke bedragen zij bij ons zijn verzekerd, kon hij er wel eens ernst van gaan maken en dan zou ik niet in staat zijn aan mijn verplichtingen te voldoen, want zooals u wel begrijpen kunt, is ons systeem er niet op berekend, plotseling voor een groot aantal schaderegelingen te komen staan. Wij zouden onze betalingen moeten staken en u weet wat dat zeggen wil."

"Juist," antwoordde de detective. „Raffles is in staat uw zaak ten gronde te richten. Misschien kunt gij met hem een overeenkomst treffen."

"Een waardig antwoord voor een detective!" merkte Stamford boos op.

Newton haalde onverschillig de schouders op.

"Ik dacht dat het een verstandig antwoord was," zei hij.

"Verstandig?" ging Stamford nog steeds boos, voort. „Tot heden toe dacht ik, dat het het beroep van de detectives was, zulke menschen als dezen Raffles onschadelijk te maken en te arresteren."

Newton glimlachte.

"Zeker, mijnheer Stamford. De politie en de detectives zijn er om misdadigers te pakken; inbrekers zijn er om te stelen, en gij zijt er om de bij u verzekerde klanten het gestolene te vergoeden."

"Maar nu gij mij zelf komt verzekeren, dat er een oogenblik kan aanbreken, waarop gij niet in staat zult blijken te zijn aan uw verplichtingen te voldoen, moogt gij het ons niet kwalijk nemen, dat wij er ook ruiterlijk voor uitkomen, dat dat heerschap, die Raffles, die men in Londen den bijnaam van den Grooten Onbekende heeft gegeven, ons te slim af is."

"Gij hebt gelijk," antwoordde Stamford, „maar ik zou er een flink bedrag voor over

hebben, als ik wist wat hij in het schild voerde.'

Om den mond van Newton speelde een fijn lachje.

„Ik geloof zeker, als ik Raffles ken, dat de meeste van al die inbraken op u gemunt zijn. Hij wil u toonen dat gij evenzoo machteloos tegenover hem staat als de politie. Wat meent gij, inspecteur Harkel?"

„Ik ben van dezelfde meening, mijnheer Newton," zei de inspecteur.

Stamford trommelde zenuwachtig op de schrijftafel; toen stond hij op, reikte den detective de hand tot afscheid en zeide:

„Ik betaal u duizend dollar, als gij dezen Raffles onschadelijk maakt. Dat moet toch mogelijk zijn. Tot nu hebt gij toch de gevaarlijkste inbrekers achter slot en grendel gezet."

„Mijnheer Stamford," merkte Newton hoofdschuddend op, „Scotland Yard, het hoofdbureau van de Londensche politie, probeert reeds sedert twintig jaren een veel grootere som, als premie voor de inhechtenisneming van den grooten onbekende, te verdienen. Mits ons het toeval te hulp komt, staan wij, detectives, in dit geval machteloos. Waarom zoudt gij niet eens een verstandige daad doen? Neem Raffles als stille vennoot in uwe zaak op!"

Stamford moest ondanks het ernstige van den toestand lachen.

„Ik meen het in ernst," zeide Newton. „Gij zoudt u voor groote verliezen vrijwaren. Denk er eens over na!"

„Wat wilt gij tegen Raffles beginnen?" vroeg Stamford ten slotte.

„Ik?" Newton keek nadenkend naar de omhoogstijgende rookwolkjes van zijn sigaar. Plotseling sloeg hij eenige malen door de blauwe rookwolkjes.

Verwonderd keken Stamford en de inspecteur hem aan.

„Wat doet gij?" vroeg Stamford.

„Meent ge, dat ik den rook in mijn hand kan vangen?" vroeg Newton.

„Alright, vergelijk dan die rookwolkjes met Raffles. Ik ben nòch gek, nòch houd ik mij met nuttelooze dingen bezig. De Groote Onbekende is, wat ik zonder schaamte beken, door de Voorzienigheid of door... den duivel met meer verstand bedeed dan ik. Neem hem als compagnon, dat zou een resultaat wezen waarmee ik u gelukwenschen kon."

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De partij.

Bij den heer Palmer, den president van de voorname New-Yorksche Hamilton Club, was avondpartij.

De heer Palmer, die er natuurlijk aan gedacht had, dat evenals dit vroeger reeds zoo vaak was geschied, dien nacht bij hem kon worden ingebroken, had met de politie en met eenige particuliere detective-bureaux afgesproken, dat verschillende hunner ambtenaren als gast bij de partij tegenwoordig zouden zijn, om te zien of zij op deze wijze misschien ook te weten konden komen wie de geheimzinnige inbreker was.

Alle betreffende lichamen hadden hun best gedaan door de knapste en geslepenste mannen te zenden, waarover zij maar beschikken konden en dezen bevonden zich nu, even als de gasten, in rok met witte das gekleed, in de

zalen en salons van den millionair waar zij zich evenals de anderen zoo goed mogelijk trachtten te vermaken.

Sommigen dezer detectives, die van goede opvoeding waren, speelden hun rol uitmuntend en het zou iedereen moeite hebben gekost of totaal onmogelijk zijn geweest hen onder de andere gasten aan te wijzen.

Maar er waren ook detectives bij, die wel over een bizondere gave als speurder beschikten, maar overigens tamelijk lomp waren en die dan ook hun avondkleeding droegen, alsof deze hen aan het lijf was gesmeten. Daarbij kwam, dat zij zich niet konden weerhouden zich eens duchtig te goed te doen aan de buffetten van den millionair, met het gevolg, dat er verschillenden onder hen waren, die als detective geen stuiver meer waard waren, om

de eenvoudige reden, dat zij te diep in het glaasje gekeken hadden en den hemel voor een doedelzak aanzagen, dus zeker niet in staat zouden zijn den geheimzinnigen inbreker, vooropgesteld, dat deze zich werkelijk tusschen hen bevond, te ontdekken.

Het diner was intusschen afgelopen en de dames en heeren waren in een levendig gesprek gewikkeld.

„Een heerlijke avond,” zeide Palmer tot bankier Hundley. „Ik verheug mij, dat ons nieuw Clublid, de heer Edward Bird, zich zoo spoedig de sympathie van de dames verworven heeft. Zie slechts, waarde Hundley, hij is geheel door vertegenwoordigsters der schoone sexe omringd.”

Beiden sloegen in het aangrenzende vertrek de gestalte gade van een ongeveer veertigjarigen, slanken man, wiens gelaat, niettegenstaande de trotsche aristocratische trekken, een betooverend knappe uitdrukking had.

Hij had een monocle in het rechteroog geklemd en bracht af en toe met een gracieuse handbeweging een sigaret naar den mond. Onderwijl vertelde hij de bij hem zittende dames anecdotes uit zijn leven.

De gasten van den heer Palmer behoorden, evenals de gastheer, tot de rijksten van Amerika, ja, men kon zelfs beweren, dat dit gezelschap, behalve eenige afwezige millionairs, uit de rijkste families van de wereld samengesteld was.

„Ik heb,” zeide Palmer tot Hundley, „een lastige ballotage wegens het toetreden tot de Hamilton Club voor den heer Bird gehad. Velen mijner vrienden vinden, dat hij te korten tijd in Amerika vertoeft. Maar het verheugt mij, dat ik het met mijn invloed doorgezet heb, dat hij lid van onze club werd. Heden is hij onze trots! Zijn manieren zijn als die van een vorst!”

Hundley, een klein corpulent mannetje met een naar evenredigheid veel te groot hoofd, had een afstootend leelijk gezicht. Maar in zijn hoofd schitterden een paar kleine, leepe oogjes, waaruit op te maken viel, dat de heer Hundley zich zijn rijkdom had verworven door gebruik te maken van zijn bijzondere commercieele gaven, die eigenlijk niets anders waren dan trucs en handigheden, die den toets der critiek niet konden doorstaan en zeker niet thuis behoorden in het handboek van een eerlijk koopman, die zijn brood op behoorlijke wijze tracht te verdienen.

Hundley keek enkele oogenblikken in de richting, waar de bedoelde heer Bird was gezeten, draaide zich toen om en zei op gemelijken toon:

„Ik weet niet, wat gij aan dezen Bird ziet, Palmer. Omdat hij een zoogenaamd mooie man is, met innemende manieren, is het toch

nog niet zeker, dat hij ook een fatsoenlijk en werkelijk voornaam karakter heeft.”

Palmer trok zijn wenkbrauwen geërgerd te zamen. „Gij vergist u,” zei hij. „Bird is de vriend van den hertog van Connaught. Ik heb zelf de vriendschappelijke brieven, die de hertog aan hem gericht had, gelezen.”

„Men kan den vriend van een hertog zijn en toch geen gentleman,” meende Hundley. „Ik hoorde reeds van eenige mijner vrienden, dat men uw beschermeling een ironischen bijnaam heeft gegeven”.

Palmer trok zijn schouders op en vroeg:

„Wat is dat voor een bijnaam?”

Hundley lachte spottend, streek zich eenige malen over zijn kortgeknipt, grijs baardje en antwoordde:

„Omdat hij in de Hamilton Club schijnbaar de toonaangevende heerscher is geworden, omdat de heeren reeds zijn vesten en dassen namaken, en zelfs zij, die nooit een monocle droegen, zich er een aangeschaft hebben, daarom noemt men hem den Clubkoning. De Hamilton Club schijnt zich naar de wenschen van den nieuwen heerscher te richten. Daarbij zou ik durven wedden, dat hij niet in staat is een chèque van tien duizend dollar uit te betalen”.

Palmer lachte luid en zei:

„Gij zijt en blijft een echte Yankee, Hundley, daar gij een gentleman naar zijn chèqueboek beoordeelt. Maar ditmaal vergist gij u toch. Bird heeft zijn villa in het Centraal Park voor een millioen van den heer Tiffany gekocht. Ik meen, dat een man, die in onzen geldarmen tijd over zulk een som beschikt, toch wel in de gelegenheid zal zijn, een chèque van tienduizend dollar uit te geven”.

Hundley bromde iets onverstaanbaars, haalde de schouders op en zeide:

„Het komt er slechts op aan, uit welken zak deze millioenen gekomen zijn”.

„Nu maakt ge me toch waarlijk boos,” antwoordde Palmer en knipte met een ongeduldige beweging de asch van zijn sigaar.

„Dat is belachelijk, wat gij daar zegt”.

„Volstrekt niet”, antwoordde Hundley „hebt gij wel eens van zekeren Lord Lister, den zoogenaamden Groote Onbekende, gehoord?”

„Van Raffles?”

„Zeker, van Raffles! Die man werkt slechts met groote kapitalen, leeft als een vorst, en niemand kent hem! Ik heb er zoo'n vermoeden van. . . .”

Palmer lachte luid.

„En gij hebt het vermoeden, dat onze clubkoning, de heer Edward Bird, de vriend van den hertog van Connaught, misschien zelfs deze Engelschman, die John Raffles is?”

In plaats van te antwoorden, trok Hundley de schouders op en blies een dikke rookwolk uit.

„Dat is een prachtige inval van je, Hundley,” ging Palmer voort. „Hebt gij dezen middag aan het diner misschien te veel van de champagne frappée gedronken?”

„Waarom?” bromde de gevraagde.

„Nu,” lachte Palmer, „het schijnt dat ge niet al te helder meer denkt. Ik heb de laatste jaren maar zelden zoo'n onmogelijke opmerking gehoord, als die gij daareven deedt. Misschien houdt gij mij ook reeds voor een misdadiger? Of zijt gij er zelf soms een? Men schuift zoo gaarne wat van zichzelf op anderen”.

Hundley antwoordde met een kwaadaardigen blik, die den heer Palmer te denken gaf.

Men mompelde wel eens vreemde dingen uit het leven van den schatrijken Hundley. Hij was slechts door zijn huwelijk, met de mooie, geestige dochter van wijlen generaal Symond, tot de hoogste kringen van New-York toegelaten.

Velen hadden zich over dit ongelijke huwelijk verwonderd en er was zelfs gefluisterd over een schandaal, dat op het punt had gestaan uit te breken, maar dat men had kunnen voorkomen door Alice Symond op te offeren door haar als echtgenoot aan den foeileelijken, gemelijken bankier te geven.

Palmer gevoelde, dat hij wel wat ver was gegaan, maar hij had de bovenstaande woorden geuit, omdat hij aan deze praatjes had gedacht. Toen Hundley zich dan ook omkeerde liet hij hem gaan, daar hij het maar verstandiger vond het gesprek, nu het zoo'n gevaarlijke wending genomen had, af te breken.

Palmer volgde Hundley, die zich naar het salon, waar de dames bijeen zaten, begaf. Over het hoofd van Hundley heen, kon hij zien wat daar op dat oogenblik voorviel.

Bird had de mouwen van zijn frak hoog opgeslagen, zijn sneeuw wit overhemd tot de ellebogen opgestroopt en was bezig den dames eenige goocheltoeren te toonen.

Toen de twee heeren binnentraden, hield hij juist een kostbaren ring in zijn hand. Hundley herkende dit sieraad dadelijk en een onderdrukte vloek ontsnapte zijn lippen. Het was een ring van zijn echtgenoot en hij ergerde zich over de intimiteit van zijn vrouw met den clubkoning.

„Ziet dames,” riep Bird met zijn heldere, sonore stem en hield den fonkelenden ring in de hoogte „ik houd hem met mijn beide vingers vast, breng hem naar de kaars, en op het oogenblik, dat hij de vlam aanraakt, zal de ring verbranden”.

Een algemeen „ach!” van de dames weerklonk. Bird hield den ring een oogenblik in de vlam, iedereen keek met gespannen aandacht naar hem, toen plotseling de kaars uitdoofde. Alle aanwezigen keken gespannen naar de handen van den goochelaar. Zij waren ledig.

De ring was weg. Bird keek met een vroolijk lachje naar de verwonderde gezichten van bijna al zijn toeschouwers.

„Hebt gij het verbranden van den ring aanschouwd, dames?” vroeg hij.

„Ja!” riepen de dames.

„Toch niet,” riep Bird, „ik zweer, dat gij u vergist hebt. De ring is niet verbrand, maar, als ik mij niet vergis,” — hij trad op den heer Hundley toe, die naast Palmer stond, — „veroorloof mij, dat ik uw sigaar wegneem”.

Vóór Hundley iets kon antwoorden, had de clubkoning hem de sigaar uit den mond genomen en doormidden gebroken. Voor de verwonderde blikken der dames kwam de ring uit de sigaar te voorschijn.

„Hebt gij heelemaal niet gemerkt, dat uw sigaar zoo zwaar was, mijnheer Hundley?” lachte Bird.

„Neen,” bromde deze, „en ik houd ook niet van zulke grapjes”.

„Ziet gij, dames,” ging Bird voort, terwijl hij deed alsof hij de giftige opmerking van den millionair niet hoorde, „dit kunstje berust slechts op een optische misleiding. Terwijl ik met mijn vingers van de rechterhand de vlam uitdoofde, nam ik den ring snel in de linkerhand en terwijl ik de sigaar van den heer Hundley doorbrak, en gij allen naar mijn rechterhand keekt, schoof ik met mijn linkerhand den ring in de sigaar en toonde hem u daarna”.

„Alleraardigst,” riep mevrouw Hundley, „het klinkt zeer eenvoudig en toch geloof ik niet, dat een van ons u dit kunstje zou na-doen”.

„Wat zal ik u zeggen madame,” zei Bird met een betooverend lachje, „er is zooveel op de wereld, dat moeilijk lijkt en zeer gemakkelijk is. Alles wat men goed kan, lijkt gemakkelijk en wij verwonderen er ons over, dat een ander, die deze capaciteiten niet bezit, er zooveel moeite mee heeft of er zelfs nimmer in slaagt. Vandaar dat de meeste menschen zoo hoog opzien tegen de rijken dezer wereld, omdat zij zich niet kunnen begrijpen, hoe dezen er in geslaagd zijn zich deze groote rijkdommen te verwerven, maar U zult het met mij eens zijn, dat er vele millionairs zijn, die er niet gaarne toe zouden overgaan hun boeken openbaar te maken om de eenvoudige reden, dat dan menigeen zou uitroepen:

„O, als ik dat geweten had?! of: Als ik geweten had, dat dat geoorloofd was, dan had ook ik mijn slag wel kunnen slaan!”

Eenige der omstaande heeren trokken bij het hooren van deze woorden hun wenkbrauwen samen en wendden zich van den spreker af, alsof het hun onaangenaam was deze woorden te hooren. Misschien konden zij zich daarvan wel het een of ander aantrekken.

Maar Bird deed alsof hij daarvan niets merkte en schoof mevrouw Hundley galant

den geleenden ring weer aan den vinger, terwijl hij even daarna haar echtgenoot een fijne havanah aanbod uit zijn gouden met diamanten versierden koker, hem tevens verontschuldiging vragend voor het feit, dat hij hem van zijn sigaar had beroofd en er de hoop bij uitsprekend, dat deze sigaar uit zijn koker dit verlies eenigszins mocht vergoeden.

Toen de heer Hundley later de sigaar had opgerookt, moest hij zich zelf bekennen dat hij nog nimmer een zoo geurige, zachte en toch pittige sigaar had gerookt. Die man, die Bird moest, wat hij overigens ook was, een man van fijnen smaak zijn.

De avond ging verder op de aangenaamste wijze om. Nadat Bird de dames had geamuseerd met zijn vingervlugheid, kwam het gesprek op muziek en nu bracht Bird alle aanwezigen in verrukking door, zoowel op de viool, als op den grooten vleugel van citroenhout, die in een der hoeken van de groote zaal stond, een serie fantasiën te spelen, zoo heerlijk schoon, dat een ieder als met stomheid geslagen was. Nu eens liet hij de instrumenten weenen en klagen, dan weer ontlokte hij daaraan de schitterendste en brillantste trillers en loopjes, zoodat het gelek alsof de noten als heldere klare waterdruppels van zijn vingers druppelden, dan weer klonken overmoedige bruischende tonen, die de eigenschap hadden het bloed sneller door de aderen te jagen en de menschen deden verlangen de rhythmische bewegingen mede te maken.

Een uiterst melancholieke mazurka van Chopin besloot zijn muzikale prestaties, die door de dames vooral met een hartelijk, langdurig applaus werden beloond.

Eindelijk werd afscheid genomen. Er waren verschillende millionairs, die den volgenden ochtend een belangrijke vergadering in Washington moesten bijwonen en met den laatsten trein naar die stad wilden vertrekken. Zij namen daarom betrekkelijk vroeg afscheid en, zooals het gewoonlijk gaat, werkte dit voorbeeld aanstekelijk, zoodat spoedig alle gasten uit de zalen van den gastheer Palmer verdwenen waren.

Zooals het de gewoonte is in Amerika vertrok men, zonder een gelegenheid te zoeken elkaar de hand te drukken. Zag men bij zijn vertrek kennissen, dan riep men hen een vrolijk: Good bye of Good night toe, zonder meer.

Het was nog geen middernacht toen de straatdeur van de villa Palmer achter den het laatst vertrekkenden gast dichtviel.

Toen Hundley met zijn vrouw naar huis reed, snorde in de nabijheid van het Centraalpark de blauwe gelakte auto van den heer Bird, die hij zelf, inplaats van den chauffeur, bestuurde, voorbij.

Bird, die de auto van den heer Hundley herkende, matigde onmiddellijk zijn vaart en

stuurde zijn wagen naast het half geopende raampje van de coupé van Hundley.

„Goeden nacht, mevrouw Hundley,” zei hij met zijn welluidende stem. „Ik hoop, u morgen bij een wandeling in het Centraalpark te mogen begroeten”.

De dame stak haar slanke, gehandschoende vingers door het venster. Een stukje wit carton had zij in de hand.

Haastig greep Bird er naar, een kort „goeden nacht, mijnheer Hundley”. Toen werd de motor op de derde versnelling gebracht en in het volgende oogenblik was de blauwe torpedo-wagen verdwenen.

„Een merkwaardige vriendschap”, bromde Hundley die niets van dit billet-doux gemerkt had, tot zijn vrouw, „die gij dezen zoogenaamden clubkoning toedraagt. Men spreekt er reeds van op een wijze, die mij niet aange-naam is.”

Mevrouw Hundley, die een frappant contrast vormde met haar foeileelijken echtgenoot, scheen eerst van plan te zijn hierop niets te antwoorden, maar zij bedacht zich, keek haar man met een onbeschrijflijken minachtenden blik aan, trok toen nauw hoorbaar haar fijn neusje op en zei:

„Bird is een charmante man, ik zou niet weten, wat er op hem aan te merken valt. Hij is een volmaakt gentleman, iets, wat ik van andere heeren uit mijn naaste omgeving nu juist niet zeggen kan”.

Deze steek onder water was voor Hundley zelf, en zoo dom was hij niet, of hij begreep het. Hij zweeg een oogenblik en stak een sigaar op.

„Dat wil ik niet loochenen...” antwoordde hij. „Maar toch geef ik je de verzekering, dat ik hem in 't oog zal houden. Hij is ongetwijfeld een avonturier.”

Mevrouw Hundley lachte zachtjes.

„Merkwaardig,” zei ze, „dat gij opeens den rechtschappen man uithangt. Ik wil mij toch veroorloven te zeggen, dat uw speculaties alles behalve gentleman-like zijn. Als ik er alleen maar aan denk, op welke wijze gij mijn vader gedwongen hebt, mij u tot vrouw te geven. Dat was een schurkenstreek; ik kan er geen anderen naam voor vinden en een fatsoenlijk man had nooit zoo iets durven doen.”

„Zwijg!” snauwde Hundley, „en terg mij niet. Jij weet even goed als ik, wat je vader aan mij verplicht was. Als ik gewild had, was hij op zijn ouden dag nog in de gevangenis gekomen; en jij laagst vandaag op straat!”

Mevrouw Hundley keek haar man met een zijdelingschen blik aan. Zij zweeg een paar oogenblikken, maar toen zei zij heel kalm, zich zelf tot bedaardheid dwingend, met het oog op den vóór hen zittenden chauffeur, die anders mogelijk hun twist mocht opmerken:

„Wat die beleediging betreft aan mijn per-

soon, dat weet je, dat laat mij koud. Er zijn menschen, die alles tegen mij mogen zeggen! Daar trek ik mij niets van aan! En wat de belediging betreft aan de nagedachtenis van mijn vader, wil ik je er alleen maar op opmerkzaam maken, dat dat iets is, wat precies in jouw kader past. Zelfs een kruier weet nog wel, dat hij den dooden geen trap achterna mag geven, maar de ongeschreven wetten van de beschaving schijn jij niet te kennen. Bovendien zijn al die woorden nutteloos. Je kunt ze sparen. Mijn vader is dood. . . ."

„Maar niet zijn naam", siste Hundley, „de naam van generaal Symond, die ook de jouwe is. Het hangt van mij af, of de degen van den dooden generaal op zijn graf gebroken zal worden".

„Schoft!" liet zij zich ontvallen. Met van haat fonkelende oogen keek mevrouw Hundley haar man aan.

Met een vloek greep hij haar hand en drukte die, tot zij een smartkreet uitstiet.

„Je bent brutaal!" voegde hij haar op heeschen toon toe.

Met een snelle beweging onttrok zij hem haar hand.

„Ik zeg je, dat ik de eerste, beste gelegenheid zal benutten, om mij vrij te maken," fluisterde zij nerveus. „Je bent een leugenaar; nie-

mand zal je beschuldiging van den doode gelooven".

Hij lachte hoonend.

„Probeer het maar, en ik breng je moeder, die van de misdaad van je vader afweet, nog in de gevangenis. Je vader is helaas dood, maar ik heb een schriftelijk bewijs van schuld van zijn eigen hand."

„Ellendeling!" Zij wendde zich verachtelijk van hem af. „Ik hoop nog met jou af te rekenen, en ik zweer je, dat ik mij op den dag, dat ik ontdek, dat je mij belogen hebt, op je wreken zal".

„Dat kun je doen", antwoordde Hundley koud, „het bewijs, dat ik waarheid spreek, ben je zelf, mijn duifje. Je hebt, schijnt het, vergeten, dat je vader je op de knieën smeekte mij te huwen. En verder kun je je woorden sparen".

De millionair zweeg. De ellendeling had gelijk. Hij moest wel een vreeselijk geheim uit het leven van den gestorven generaal kennen.

Toen de auto eindelijk voor de deur van het Hundley-paleis stopte, steeg het tweetal uit, maar zelfs de chauffeur merkte op, dat Mevrouw Hundley de hand, die haar man naar haar uitstak om haar te helpen uitstijgen, iets dat hij voor het uiterlijk decorum deed, negeerde.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

De diefstal.

Intusschen was Bird in zijn voorname woning in de Vijfde Avenue in het Centraalpark aangekomen en ging zijn werkkamer binnen, waar hem een jonge man van om en bij de dertig wachtte.

„Ben je nog op, Charly?" vroeg hij en reikte zijn vriend de hand.

„Ik heb tot nu toe gelezen, en ook eenige brieven geschreven", luidde het antwoord. „Hoe was het gezelschap bij Palmer?"

„Uitstekend", antwoordde Bird, „ik heb mij voortreffelijk geamuseerd en ik durf beweren, dat ik de bevoorrechte vriend van de rijkste lui der wereld geworden ben".

„Het was waarlijk een goed idee van je, London te verlaten," hernam zijn vriend, „en eens naar New-York te trekken. Niemand is

verheugder dan ik. Iederen dag geloofde ik, dat Scotland Yard ons beiden zou oppakken".

Bird lachte zachtjes en antwoordde:

„Je bent nog steeds veel te angstig, oude jongen. Overigens ben ik van plan vannacht er weer op uit te gaan en je kunt mij begeleiden. Een wandeling in de nachtlucht zal ook jou goeddoen".

De toegesprokene keek zijn vriend wel een minuut achtereen opmerkzaam aan en stapte toen, met de handen in de broekzakken, de kamer op en neer.

Plotseling bleef hij voor Bird staan:

„Edward, zou je je niet eens wat rust gunnen?" vroeg hij dringend. „Je hebt den laatsten tijd genoeg gewerkt, en wij hebben nog geen behoefte aan geld. Wij kunnen van het

kapitaal, dat je meegenomen hebt, nog langen tijd goed leven, zonder het te moeten aanvullen."

"Dat wel", antwoordde Bird. "Ik ben ook niet van plan, mij het vermogen van wie ook, in New-York toe te eigenen, maar ik moet mij over iets oriënteren. Stel je dus gerust, kleed je aan en ga met mij mede, Charly".

De aangesprokene sprak, nadenkend in het open haardvuur, dat een aangename warmte verspreidde, daar het, zooals gewoonlijk, in het voorjaar, tamelijk frisch was, starende:

"Ik had gemeend, dat je je sport nu eindelijk eens zoudt opgegeven hebben. Nu drijft deze onzalige hartstocht je opnieuw in avonturen. Je zoudt hier in Amerika in alle mogelijke rust en behagelijkheid kunnen leven. Geen mensch kent je en niemand weet, dat achter den onoglijken naam Bird zich de Engelsche Lord Lister, de beruchte John Raffles verbergt".

De Grootte Onbekende liet een helder lachen hooren. Hij rekte zijn slanke gestalte nog langer uit, en zeide:

"Beste Charly, je goed of als je wilt, je slecht gesternte voerde je destijds in mijn huis, en je werd mijn vriend en secretaris. Nu heet het, meegevangen, meegehangen. En toch, mocht je berouw gekregen hebben, dat je mijn vriend bent geworden, dan staat het je ieder oogenblik vrij, je van mij los te maken. Ik zou in dit geval zorgen, dat het je aan niets ontbreekt. Ik zou slechts degene zijn, die ontbeerde. Het leven zou mij, zonder jou, vervelen. Men moet toch iemand hebben, waarmee men van gedachten kan wisselen."

"Ik denk er ook absoluut niet aan, je te verlaten", zei Brand, "maar ik zou willen, dat je wat meer rust naamt".

"Ik zei je reeds," hernam Raffles, "dat ik niet het plan heb, op diefstal uit te gaan, maar ik ga naar een rendez-vous met een dame".

Brand keek hem verrast aan.

"Met een dame, Edward?"

"Ja, mijn jongen!"

"Ben je verliefd?" vroeg Brand.

Raffles keek zijn vriend een oogenblik ernstig aan. Toen schudde hij het hoofd.

"Neen, Charly," zei hij, "nog niet en ik hoop ernstig, dat ik het ook niet zal worden. In mijn leven past geen vrouw; dat is al meer dan eens gebleken. Toch wil ik jou wel bekennen, dat Mevrouw Hundley een lieve vrouw is, die ik zeker in staat acht een man oprecht gelukkig te maken. Maar hoewel ik mij dus liever op een afstand van haar moest houden, is mij dit onmogelijk, omdat zij mijn hulp ingeroepen heeft.

"Toen ik zoeven naar huis reed en mijn auto een oogenblik naast de hare voortsnorde, drukte ze mij een kaartje in de hand, waarop enkele woorden stonden gekrabbeld, waaruit

duidelijk bleek, dat zij mijn hulp noodig had. Zij bezwoer mij als het ware haar dezen nacht om drie uur in den wintertuin op te zoeken, daar zij mij iets gewichtigs had mee te deelen. Tegelijkertijd voelde ik een sleutel in mijn hand glijden, waarmee ik de deur kan openen".

"Een merkwaardig rendez-vous," meende Brand.

"In hoeverre merkwaardig?" vroeg Raffles.

"Ik meen met betrekking tot den tijd," zei Brand. "De dame zou toch ook op den dag gelegenheid kunnen vinden over de betreffende zaak met je te spreken".

Raffles haalde de schouders op, stak een sigaret op en keek naar de groote, staande klok, die zoeven twee zware slagen had doen hooren.

"Wie weet, Charly," zei hij. "Mevrouw Hundley zal niet zonder reden het nachtelijk uur hebben gekozen. Wij zullen het haar maar overlaten. Ik neem je als wacht mede.

"Het is nu twee uur in den nacht, over een half uurtje zullen wij opbreken".

Terwijl dit gesprek in de woning van den Grooten Onbekende plaats had, waren een aantal in rok en witte das gekleede heeren bezig ijverig naar hem te zoeken.

Het waren de als gast verkleede detectives in het huis van Palmer, die, onmiddellijk nadat de gasten vertrokken waren, een onderzoek in het huis hadden ingesteld. Wat zij hadden verwacht, was niet gebeurd. Gedurende de uren van de avondpartij waren er in alle kamers, ook in die, welke voor de partij niet in gebruik waren genomen, detectives opgesteld en achter een raamgordijn, of in een kast verborgen. Maar niemand hunner had iets verdachts gezien of gehoord. Nu de gasten weg waren, hadden zij zich onder leiding van den heer Newton, die het opperbevel op zich genomen had, in de groote balzaal verzameld, om daar te raadplegen wat hun thans te doen stond.

Er werd besloten, dat de detectives zich nog niet zouden verwijderen, maar tot het aanbreeken van den dag in huis zouden blijven, om in de verschillende vertrekken op den loer te blijven.

Newton zelf had zich met een der schranderste zijner mannen in het particuliere cabinet van den heer Palmer geïnstalleerd, daar hij dacht, dat deze kamer wel het doel van den geheimzinnigen inbreker zou zijn.

Harkel, zijn vertrouwde inspecteur, had zich met een paar man naar de hooger gelegen vertrekken begeven, om die in het oog te houden.

Maar er gebeurde niets. De uren verstreken, zonder dat zich iets verdachts liet zien of hooren.

Mismoedig zat Newton in de werkkamer

van Palmer en kortte den nacht met rooken en lezen.

Toen hij des ochtends in alle vroegte het huis verliet, was zijn gevolgtrekking als zou de inbreker zich steeds onder de gasten bevinden van het huis waar hij zijn slag wilde slaan, zeer geschokt. Er was bij Palmer niet ingebroken.

Raffles de Groote Onbekende bleef even onbekend als hij tot dusverre altijd geweest was.

Newton had er weinig vermoeden van, dat deze gentleman-inbreker, terwijl hij zijn vervelende nachtwake ten huize van Palmer vervulde, niet ver daar vandaan op een heel andere wijze bezig was.

Het paleis van Hundley, dat eveneens in de vijfde Avenue lag, was een van twee zijvleugels voorzien gebouw. De linker zijvleugel bewoonde zijn vrouw, terwijl hij in de rechter zijn kamers had.

Beide vleugels waren verbonden door een middengedeelte, waarin zich de eetzaal, de salons en bibliotheek bevonden waaraan zich weder een met een koepel overdekte winter-tuin aansloot.

Hundley was na een koel „goeden nacht” van zijn echtgenoot naar zijn vertrekken gegaan. Mevrouw liet haar kamermeisje naar bed gaan, zeggend, dat zij alleen wenschte te zijn.

Spoedig heerschte diepe rust in het groote gebouw.

Toen de kleine schoorsteenpendule drie heldere slagen liet hooren, stond mevrouw Hundley die niet naar bed was gegaan, maar na zich in een elegant negligé te hebben gestoken, was gaan zitten lezen, op, en begaf zich naar den wintertuin. Eensklaps kwam Raffles als een schaduw achter een groep palmen te voorschijn en begroette haar met een „goeden morgen!”

Zij schrok eerst van zijn onverwacht verschijnen, hoewel zij hem verwacht had, maar herstelde zich spoedig en reikte hem de hand.

„Volg mij, mijnheer,” fluisterde zij; daarop voerde zij den bezoeker uit den wintertuin door de donkere salons in haar boudoir.

John Raffles was met de beeldschoone vrouw, die in een allerverleidelijkst toilet was, alleen! Het was een gevaarlijke situatie, daar de heer Hundley gemakkelijk door een of ander toeval in het boudoir zou kunnen komen.

„Gij hebt mij geroepen, mevrouw Hundley, en als gentleman heb ik aan uw verzoek gehoor gegeven. Wat kan ik voor u doen?” begon de groote onbekende het gesprek, nadat de dame hem met een handbeweging verzocht had plaats te nemen op een met ijsbeervel bedekten lederen zetel. Toen reikte zij hem een zilveren sigaretten-etui en zette zich in de

naaste nabijheid van den bezoeker om daardoor luid spreken te vermijden.

Zij lachte hem met haar mooie oogen toe, toen zij zich ook van een sigarette door hem liet bedienen.

„Ik ken u, mijnheer Bird,” zeide zij na een pauze, „en weet, wie gij zijt.”

Zij keek Raffles met een zijdelingschen blik aan om te onderzoeken of deze woorden ook eenige uitwerking op hem zouden hebben. Maar deze nam onverschillig een sigarette en liet, na het aansteken, den brandenden lucifer, tot het einde toe door het vuur verteren. Daarna keek hij haar glimlachend aan en antwoordde:

„Dat dacht ik wel en daarom ben ik juist gekomen. Mag ik vragen, waar gij mij hebt leren kennen?”

Mevrouw Hundley legde haar linkerhand zacht op zijn arm.

„Gij herinnert u mijner waarschijnlijk niet meer. Het is reeds vijf jaar geleden. Ik ontmoette u op een diner bij den graaf Van Winston te Londen. Gij werd mij toen voorgesteld als officier bij het Engelsche leger, wij wisselden slechts eenige woorden samen en gij hebt mij natuurlijk vergeten.”

„Waart gij toen reeds gehuwd?” vroeg Raffles.

„Neen,” antwoordde zij met iets bitters in haar stem, „ik had dit geluk nog niet leren kennen. Mijn vader leefde toen nog. Misschien herinnert gij u mijn meisjesnaam: Alice Symond, dochter van generaal Symond.”

Raffles haalde ontkennend de schouders op. „Gij moet mij verontschuldigen, mevrouw Hundley, maar ik herinner mij uw naam niet. Het gezelschap was dien avond te talrijk.”

„Ja, er waren meer dan honderd personen,” knikte zijn metgezellin, „maar ik herinner mij uw persoon zóó duidelijk, als ware het eerst gisteren geweest. Gij staakt, zonder u een compliment te willen maken, heel voordeelig bij de andere heeren af.”

Raffles maakte een lichte buiging, boog zich over haar hand en kustte die.

„In denzelfden nacht,” ging zij bedaard voort „had een merkwaardige diefstal in het huis van den graaf plaats. Een portefeuille met gewichtige documenten verdween uit zijn schrijftafel. Twee dagen later las ik in de couranten, dat de zoogenaamde Engelsche officier de papieren verduisterd had, en dat Lord Lister, de Groote Onbekende, anders gezegd, John Raffles de dief was geweest.”

„Heel juist,” lachte deze, „gij hebt een uitstekend geheugen, mevrouw!”

„Ik heb al die jaren,” aldus vervolgde zij haar verhaal, „met de grootste belangstelling alles gelezen, wat over dezen genialen man werd openbaar gemaakt, en dikwijls hoopte ik,

dat het toeval mij gunstig mocht zijn en ik hem nog eens mocht ontmoeten."

Raffles maakte een toestemmende beweging.

"Het toeval was u gunstig, mevrouw Hundley. John Raffles is bij u. Wat kan ik voor u doen?"

Mevrouw Hundley drukte zijn hand, zag hem met smeekende oogen aan, en fluisterde:

"Zeer veel! Gij moet mij bevrijden uit de ellendigste slavenketenen, die een misdadiger ooit een vrouw gesmeed heeft. Slechts een man als gij kan mij helpen."

"Ik ben daartoe gaarne bereid, mevrouw Hundley, als gij mij wilt zeggen op welke wijze ik dat kan doen?"

Mevrouw Hundley schoof haar stoel nog iets nader, zoodat haar hoofd bijna op Lord Lister's schouder rustte, en hij haar adem voelde.

Het was een mooi paar, zooals zij daar zaten, hij in zijn volle mannelijke schoonheid, in avondtoilet, dat hem als aan het lijf gegoten zat, gekleed, zij in haar verleidelijke witte japon, van ragfijne en doorschijnende stof, die hare fraaie leden niet geheel en al vermocht te verbergen en waaruit hare ronde armen en schouders, als uit marmer gebeeldhouwd, te voorschijn kwamen.

In een plotselinge opwelling legde zij haar van diamanten schitterende hand op de zijne en haar stem latende dalen, ging zij voort:

"Kort na de soirée bij graaf Winston riep mijn vader mij naar Amerika terug en deelde mij mede, dat ik een rijken New-Yorkschen bankier moest trouwen.

"Ik wilde niet! Mijn hart behoorde een ander. Maar mijn vader smeekte mij, aan zijn wensch gehoor te geven en zeide mij, dat, zoo ik niet toestemde, de man, die om mijn hand had verzocht, de heer Hundley, hem in de gevangenis zou brengen.

Bedenk eens, generaal Symond, de held van den vrijheidsoorlog!

"Ik geloofde niet aan een misdaad van mijn vader, tot mijn moeder mij inlichtte en mij zwoer, dat het waar was. Ik zou de prijs zijn, om den heer Hundley te doen zwijgen."

Raffles zag haar doordringend aan.

"Deelde uw vader of moeder ook mede, aan welk misdrijf uw vader zich zou hebben schuldig gemaakt?"

Mevrouw Hundley schudde het hoofd.

"Noch mijn vader, noch mijn moeder, gaven mij nadere opheldering daarover.

Maar het staat natuurlijk vast, dat Hundley den sleutel tot dit geheim bezit. Nu wilde ik u verzoeken, mij bij de opheldering behulpzaam te willen zijn. Ik zelf geloof niet aan een misdaad, maar ben ervan overtuigd, dat Hundley de schurk is, die mijn vader in zijn goedgehartigheid tot een of andere gevaarlijke onderneming heeft verleid. Zoudt gij mij willen helpen?"

"Zeker," zei Raffles, "met het grootste genoegen. Geef mij slechts den weg aan, om ons doel te bereiken."

Zij draalde eenige seconden, als schuwde zij, het woord uit te spreken; daarna fluisterde zij, haar mond heel dicht bij zijn oor brengende:

"Door een diefstal!"

John Raffles zweeg en staarde naar de slierten blauw-grijze cigaretten-rook, die in het vertrek hingen.

"Zijt gij bevreesd?" vroeg mevrouw Hundley.

De Grootte Onbekende keek haar lachend in de oogen, terwijl hij zeide: "Zie ik er zoo bang uit?" Toen ging hij, ernstiger wordend, door: "Het is minder gevaarlijk voor mij, een diefstal te volbrengen dan in het gezelschap van zoo'n mooie vrouw te zijn."

Mevrouw Hundley bloosde bij dit compliment. Zij sloeg hare schoone oogen neer en het hijgen van haar boezem verried wat er op dat oogenblik in haar omging, maar zij werd zich zelf met groote moeite meester en zei:

"Denk nu niet aan mij, maar aan dat wat wij van plan zijn. Het zal niet gemakkelijk zijn. Het betreft hier een diefstal, die nog hedenacht volbracht moet worden. In de slaapkamer van mijn man bevindt zich een koffer, die met geheime sloten zóo goed verzekerd is, dat niemand dan Hundley alleen hem weet te openen. Daarin bewaart hij al zijn persoonlijke eigendommen en zullen wij ongetwijfeld ook de oplossing van het zoogenaamde misdrijf van mijn vader hebben te zoeken.

"Mijn moeder en ik zouden u op onze knieën danken, als het u gelukken mocht, ons uit de handen van dezen schurk te bevrijden. Gij kunt het. Altijd weer las ik in de couranten, dat gij u het lot van ongelukkige menschen aantrekt en hen met uw kunst geholpen hebt. Help mij nu ook, en ik zal u danken, zooals nog nooit iemand u dankbaar is geweest."

In hare opwinding had zij haar handen op zijn schouders gelegd, en zag hem met van in gehouden tranen, vochtige oogen aan.

Raffles stond langzaam op, hij was geroerd door haar smeekbede.

"Gij moet veel geleden hebben, mevrouw Hundley," zei hij zacht. "Maar troost u. Ik zal u helpen. Wacht mij hier op, in uw boudoir. Er is geen oogenblik te verliezen.

Vóór zij iets kon antwoorden, had hij de kamer verlaten en was de palmenkas ingegaan. Daar zat Brand, die uit verveling een sigaar had opgestoken.

Hij schrok, toen zijn vriend zoo plotseling voor hem stond.

"Geef mij de tasch met werktuigen, die we hebben meegenomen, Charly," zei Raffles. "Ik heb tegen de verwachting in een klein werkje te doen."

Brand reikte hem het kleine, zwartlederen etui en zei beslist:

„Net wat ik dacht.”

„Wees onbezorgd,” zeide Raffles, „het is geheel zonder gevaar, wat ik te doen heb.”

Daarna ging hij, voorafgegaan door mevrouw Hundley, die den weg wees, door de salons, naar den zijvleugel waar Hundley sliep. Als een schaduw slopen zij door de rijk gestoffeerde ruimten.

Een zwaar, prachtig uitgesneden bed van Slavonisch eikenhout stond in het midden van Hundley's slaapkamer. Kostbare, dikke tapijten en berenhuiden bedekten den grond, prachtige oude kasten en gobelins volmaakten de inrichting. Een zacht licht gloeide onder de rood zijden kap van de nachttafellamp.

Hundley lag onder een rood zijden deken en snurkte.

Toen zij zoo ver gekomen waren, beduidde Raffles mevrouw Hundley, dat zij hem alleen moest laten.

Met een smeekenden blik keek de schoone vrouw hem aan.

Raffles begreep wat zij zeggen wilde, hij boog zich tot haar over en fluisterde haar toe:

„Wees gerust, madame, uw man zal geen leed geschieden, zelfs het leven van den grootsten schurk is Raffles heilig, nog nimmer heeft hij zich aan het leven van een ander vergrepen. Wees onbezorgd en tracht aan andere, aangener dingen te denken. Ik geef u de verzekering, dat ik, zoo het mogelijk is, u over eenige tientallen minuten zal kunnen brengen, wat gij zoo vurig wenscht.”

Mevrouw Hundley was door deze woorden volkomen gerust gesteld, knikte Raffles met een blik van verstandhouding toe en verdween geruischloos uit de kamer.

Raffles keek om zich heen en een tevreden glimlach speelde om zijn lippen. Hij gevoelde zich thuis in deze atmosfeer. Hij bevond zich in het hol van den leeuw, dien hij met succes zou gaan bestrijden.

Niettegenstaande Raffles zich van den vasten slaap des millionairs overtuigd had, nam hij uit zijn zwart taschje een fleschje met chloroform, drenkte daarmede een paar propjes watten en bedekte mond en neus van den slapende daarmede.

Opmerksaam lette hij op de werking van het verdoovingsmiddel tot hij na enkele seconden het wegnam en in den haard wierp.

Dadelijk ging hij nu aan het werk.

Tegen den muur stond een oude, houten koffer, die rijk met oud houtsnijwerk en zilver beslag was versierd. Een slot was er niet aan te ontdekken.

Raffles bekeek het voorwerp opmerksaam en begon op de zilveren arabesken te drukken en te schuiven. Hij had zich niet vergist. Door deze te verschuiven kwamen eenige sloten

vrij. Nu nam Raffles uit zijn werktaschje eenige vreemd gevormde langstelige, stalen steek-sleutels en probeerde daarmede de sloten te openen. Eindelijk had hij succes en sprong de deksel op.

Raffles die een ijzeren cassette of geld had verwacht te vinden, blikte teleurgesteld op den inhoud.

Zij was opgevuld met allerlei rommel, waar de vrouwen van houden. Linten, bloemen, balwaaiers, zijden doekjes, snuisterijen enz. maar iets merkwaardigs vond hij niet onder den inhoud.

Zorgvuldig legde de Groote Onbekende stuk voor stuk op den grond. Toen hij het laatste voorwerp uit de kist genomen had, ontsnapte hem een zucht. „Ah!” Hij ontdekte nog een tweeden deksel.

Hij klopte met den vinger er tegen en hoorde uit den klank dat er een holte onder was.

Het duurde eenigen tijd, tot hij de geheime veeren, die dit deel der kist sloten, ontdekt en geopend had.

Een klein kistje stond er in. Raffles nam het eruit en maakte het open. Er lag een geel geworden papier in.

Haastig opende Raffles het en las bij het licht van de lamp het volgende:

„Hij, die dit document leest wordt deelgenoot van een geheim, dat tot dusverre alleen bekend is aan mij, ondergeteekende.

„Het betreft een misdrijf, dat misschien geen misdrijf is, maar dat in ieder geval in staat is mijn naam voor altijd in de oogen van mijn landgenooten te bezoedelen. Toch kan ik mijn geheim niet mede in het graf nemen, maar moet ik het op schrift stellen, aangezien anders het doel dat ik getracht heb te bereiken, verloren gaat.

„Het was in het jaar 1863 gedurende de burgeroorlog, die de Noordelijke Staten, de Federalen, tegen de zuidelijke Staten, de Confederaleen, hebben gevoerd. Ofschoon ik van den beginne af een overtuigd aanhanger was van de Zuidelijke Regeering, aan wier goed recht ik niet twijfelde, zag ik in, dat het een hopelooze strijd was, daar de Noordelijke regeering in alle opzichten de grootste voordeelen bezat.

„Ik begreep, dat het voortzetten van den oorlog onnoodig bloedvergieten zou zijn en deed wat ik kon, om tot den vrede te geraken, met verwaarloozing van de overweging in wiens voordeel de overwinning zou zijn.

„Om dat te bereiken heb ik een som van drie millioen dollar den 17den Maart te Keddisfurt begraven. Ik was destijds adjudant van generaal Averill en had het beheer over de krijgskas. Het kostte mij geen moeite te beweren, dat het bedrag in handen van den vijand gevallen was.

„Ik heb mij van dit geld nimmer één cent „toegeëigend, doch het in zijn geheel begraven.

„Wanneer men te Keddisfurt bij den weg, „wijzer der beren vijftig schreden gaat, en men „zich daarna denzelfden afstand naar rechts „wendt, dan kruisen zich daar twee wegen. „Hier ligt een steen. Daarop maakte ik als teeken een kruis. Daaronder zal men het geld „vinden.

„Ik wil dat daarvoor een weeshuis zal gesticht worden te St. Louis, voor kinderen van „gekleurde ouders.

Geteekend in het jaar 1870.

THEODOR SYMOND.

Generaal der Ver. Staten.

John Raffles schudde het hoofd, nadat hij het document gelezen had.

„Zonderling,“ mompelde hij, „noemt men dat nu een misdaad?“

Hij stak het geschrift in zijn borstzak en bracht de kist weer in orde.

Toen sloot hij haar en onderzocht verder het vertrek.

Aan den tegenovergelegen muur bevond zich een brandkast.

Uit nieuwsgierigheid, alleen om de constructie te onderzoeken, trad de Groote Onbekende er op toe en bekeek haar.

Hij kon het echter niet laten, wanneer hij een brandkast zag, deze te openen.

Dat was zijn sport!

Zonder eenige belangstelling, alleen om de constructie der sloten te leeren kennen, hield hij zich met de kast bezig en het duurde niet lang of de zware deur ging open.

Met zijn electrisch zaklantaarntje lichtte hij zich bij, en zag dat de kast vol dikke pakken bankpapier lag.

Raffles was echter niet van plan, iets weg te nemen.

Slechts om vast te stellen hoe groot de hier liggende som was, nam hij er een pakje uit en bladerde het door.

Het waren vijf dollar biljetten.

Reeds wilde Raffles ze weg leggen toen hij iets bizonders zag.

Hij trok er een bankbiljet uit, liet het eenige malen door zijn vingers glijden, hield het boven het licht van zijn electrische lantaarn, en legde het toen zorgvuldig op een klein tafeltje.

Toen trok hij een ander biljet uit een ander pakje te voorschijn.

Wederom onderzocht hij het als de eerste keer. Een spottend lachje speelde om zijn mond, en hij legde het bij het andere.

Toen nam hij weer een nieuw pakje uit de kast en nam dezelfde proef.

Ook hieruit legde hij twee bankbiljetten terzijde.

Toen maakte hij alles weer in orde, sloot de kast en stak de vier ontvreemde vijf-dollarbiljetten in zijn portefeuille.

„Uitstekend,“ mompelde hij, toen hij de slaapkamer verliet, om naar het boudoir terug te keeren.

Daar vond hij mevrouw Hundley, die niet-tegenstaande de geruststellende verzekering van Raffles, toch een weinig ongerust was geweest. Zij vroeg hem onmiddellijk of hij geslaagd was en als antwoord liet Raffles haar het meegebrachte document zien.

Hoofdschuddend staarde zij op het geel geworden papier.

„Wat kan dat beteekenen?“ vroeg zij.

„Was het u bekend, dat uw vader in den vierjarigen Burgeroorlog heeft meegevochten?“

„Ja,“ antwoordde mevrouw Hundley, „mijn vader heeft als zeventien-jarige jongeman den oorlog meegemaakt. Hij was tot zijn laatste levensjaar een fanatiek aanhanger van het zuiden.“

De Groote Onbekende dacht eenige minuten na, stak een sigaret op en zei:

„Ik denk, dat het geval eenvoudiger is op te helderen dan ik aanvankelijk geloofde. Mijnheer Hundley heeft dit document waarschijnlijk slechts door toeval in zijn bezit gekregen.

„Hij dreigde u met een aanklacht waarvoor uw vader wel niet gestraft zou worden, maar toch schade aan zijn goeden naam ondervonden zou hebben. Ik denk, mevrouw Hundley, dat ik probeeren zal, den schat van uw vader te vinden. De hoofdzaak echter is, dat gij door hem dit geschrift af te nemen, van uw man bevrijd kunt worden.

„Men zou den heer Hundley uitlachen, wanneer hij een beschuldiging tegen uw vader zou uitbrengen zonder bewijs te hebben. Buitendien heb ik bij den heer Hundley een geheim ontdekt, waarvan ik de bewijzen bezit en waarmee ik mij den eerstvolgenden tijd zal bezighouden.

Wees dus onbezorgd, madame. Ik heb den man in mijn macht. Gij zijt van hem verlost.“

Een zucht van verlichting ontsnapte de borst der vrouw. Zij boog zich om de handen van Raffles te kussen.

Lord Lister weerde haar echter zacht af.

„Laat mij gaan,“ zeide hij, „spoedig zal de ochtend aanbreeken en ik mag door niemand gezien worden, zoowel om mijn als uwentwille.“

Hij hief de voor hem knielende op, en wilde naar de deur gaan.

Toen vloog de jonge vrouw op hem toe, sloeg haar zachte armen om zijn hals en riep snikend uit:

„O! Edward, ik heb je zoo lief!“

De Groote Onbekende zag haar in de donkere oogen, voelde het snelle kloppen van haar hart tegen zijn borst en had zijn geheele zelf-

beheersching noodig om zich niet neder te buigen en de schoone vrouw te kussen.

Zacht maakte hij haar armen van zijn hals los.

„Gij weet niet wat gij zegt,” fluisterde hij, „bedenk tegen wien gij deze woorden spreekt. Ik ben in de oogen van hem, die zich aan de wetten houdt, een misdadiger.

Maar zij sloeg opnieuw haar armen om zijn hals en antwoordde:

„Ik weet het maar al te goed, Edward. Ik weet alles, en toch heb ik je lief, zooals slechts een vrouw een man kan liefhebben. Sedert ik je den eersten keer zag, vervolgt mij je beeld. Om jou verzetste ik mij tegen het huwelijk met dien ellendeling Hundley. Had ik geweten, waar je waart, dan zou ik al lang reeds naar je toe gekomen zijn om je nog eens te zien en

om je te zeggen, hoezeer ik je liefheb.

„Ik zou gelukkig zijn, als ik als een slavin je kon dienen. Stoot mij niet van je, ik zal alles doen wat je verlangt. Ja, ik wil je zelfs helpen bij alles wat je doet. Bedenk, een vrouw kan veel!”

Lord Lister, die in de moeilijkste, gevaarlijkste uren nooit zijn koelbloedigheid verloor, voelde zich een oogenblik zwak worden. Al zijn tot nu kunstmatig bewaarde zelfbeheersching, dreigde hem in den steek te laten.

Hij boog zich op een knie tot de mooie jonge vrouw neer, sloeg ook zijn armen om haar hals, en kuste haar op de vochtige lippen.

Slechts enkele minuten duurde deze roes; toen maakte hij zich met een onstuimige beweging uit haar armen vrij en fluisterde:

„Tot weerziens, Alice!”

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het einde van een huwelijk uit berekening.

Het daagde reeds, toen Raffles en Brand te huis kwamen.

De secretaris verwonderde zich over de stilzwijgendheid van zijn vriend. Deze ging stil, in gedachten verzonken voor den haard zitten en maakte schijnbaar geen aanstalten om naar bed te gaan.

Brand stoorde hem niet. Hij zette zich tegenover hem en er verliep wel een half uur, vóór Raffles opkeek en hem verwonderd aanzag.

„Ben je nog wakker?”

Brand legde een hand op zijn arm.

„Je bent zoo wonderlijk stil, Edward. Zoo geheel anders dan gewoonlijk. Ik ken je niet meer. Is je iets onaangenaams overkomen?”

Lord Lister lachte bitter.

„Zooals men het neemt, Charly. Ik zelf ben het er nog niet over eens of ik voor een geluk of een ongeluk sta. Die vrouw is verrukkelijk mooi!”

Brand maakte een beweging van schrik.

De laatste woorden van Raffles onthulden hem ineens diens gedachten.

„Je hebt mevrouw Hundley lief?” vroeg hij zacht.

Raffles zag hem met een verdrietig gezicht aan.

„Het zou doelloos zijn, daarover te spreken, oude jongen. Op den door mij ingeslagen levensweg behoort geen jonge vrouw. Het zou haar en mij ongelukkig maken.”

„Waarom?” vroeg Brand. „Ik geloof, dat je alle eigenschappen bezit om een vrouw, die je lief heeft, gelukkig te maken.”

Raffles lachte bitter.

Zijn hand omklemde met vasten greep den stoel. Zóó vast als wilde hij met zijn vingers het hout versplinteren.

„Je vergeet, beste Charly,” zei hij, „dat ik een stuk wild ben, dat door alle bestaande politiebureaux opgejaagd wordt, en dat deze jacht eerst met mijn dood zal eindigen. Ja, als een dergelijke gelegenheid zich eenige tientallen jaren vroeger had voorgedaan, dan zou misschien alles anders geloopen zijn, maar nu?”

Brand keek zijn vriend medelijdend aan.

„Ik ben je meening niet toegedaan, Edward,” zei hij. „Je zoudt je onder een anderen naam ergens in het Westen — —”

Lord Lister onderbrak hem.

„Ergens op een Eskimo-eiland, op Groen-

land, of aan de Zuidpool een hutje kunnen bouwen, meen je, niet waar? Maar beste jongen, ik ben een Engelschman, dat wil zeggen uit Londen, en een bewoner van Londen heeft van af zijn prilste jeugd grootstadsuur in zijn aderen. Nooit zal ik mij ergens anders gelukkig gevoelen dan in ons verrookte, nevelachtige en toch zoo eigenaardig mooie Londen.

„Nee, laat ons daarover zwijgen. Ik zou niet geschikt zijn voor rozengeur en maneschijn, zelfs niet aan de zijde van een zoo lieve vrouw. Bovendien — — hij maakte een handbeweging als sloeg hij met een degen door de lucht, „laten wij dat thema laten varen. Ik ben nu eenmaal Raffles en zal Raffles blijven.”

„Mag ik weten, wat mevrouw Hundley van je verlangde?” vroeg Brand.

„Wel” antwoordde Raffles, „ik kreeg opdracht van haar, bij haar man een klein werkje uit te voeren.

Die vent heeft haar, onder bedreigingen tegen haar vader, gedwongen, zijn vrouw te worden, en zij smeekte mij, haar te bevrijden. Tot dit doel doorzocht ik een geheime bergplaats van mijnheer Hundley, vannacht, en vond twee heel interessante dingen.

In de eerste plaats dit document.”

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en reikte Brand het document.

Vol belangstelling las de secretaris den wonderlijken inhoud.

Hoofdschuddend staaide hij op de regels.

„Merkwaardig,” zei hij, „wat kan dit beduiden? Die geschiedenis is mij onverklaarbaar.”

„Mij in het geheel niet,” antwoordde Raffles, „en ik hoop, de eerstvolgende dagen, dit raadsel met je op te lossen. Daarna vond ik echter nog iets van veel meer gewicht.”

Bij deze woorden haalde hij uit zijn portefeuille de vier meegenomen bankbiljetten en reikte ze Brand toe.

Verwonderd keek deze daarnaar, en wist niet wat er mee te beginnen.

„Je kunt ze voor mij inwisselen,” lachte Lord Lister, „maar bekijk ze eerst eens opletend.”

Brand onderzocht ze verscheidene minuten, maar hij kon er niets opvallends aan ontdekken.

„Zie je er niets bijzonders aan?” vroeg Raffles.

„Met den besten wil niet,” klonk het ten antwoord.

„Zij zijn voortreffelijk gemaakt,” hernam Raffles, „maar oude jongen ik betaal voor deze bankbiljetten nog geen vijf cent. Zij zijn valsch”.

„Valsch?” riep Brand en onderzocht ze nogmaals maar zonder er iets verdachts aan te ontdekken.

„Toch is het zóó,” knikte Raffles. „Het is nauwelijks te zien, want ze zijn meesterlijk

nagemaakt, maar aan het papier kan men het voelen. Een verduiveld knap stukje werk. Het fijnste gevoel in de vingertoppen is er voor nodig om dit duivelswerkje als onecht te herkennen. Ik heb al menig valsch bankbiljet in mijn handen gehad, maar moet toegeven, dan ik nog nooit zoo'n knappe vervalsching gezien heb. Van deze biljetten zou men millioenen kunnen uitgeven, zonder den minsten argwaan, bij wie ook op te wekken.”

„Vergis je je niet?” vroeg Brand.

„Geen kwestie van”, lachte de Groote Onbekende, „dan zou ik Raffles niet moeten zijn. Ik ben zeker van mijn zaak. Met deze ontdekking hoop ik overigens met den heer Hundley goede zaken te doen.”

Het was tegen den middag van denzelfden dag, dat Hundley in het boudoir van zijn vrouw kwam.

Hij wilde haar verzoeken met hem uit rijden te gaan, daar hij hoofdpijn had.

Het was de nawerking van de chloroform, die Raffles hem in den nacht had toegediend. Hij vond zijne echtgenote met haar kamermeisje bezig, haar toiletten, linnengoed en verder alles wat haar toebehoorde, in koffers te pakken.

Verwonderd keek de millionair naar deze bezigheid en vroeg eindelijk:

„Wat gebeurt hier, wat beduidt dat?”

Mevrouw Hundley richtte zich fier op, zag hem met een spottend lachje aan en mat hem van het hoofd tot de voeten.

„Dat beduidt, mijnheer, dat ik uw huis verlaat en naar mijn moeder terugkeer. Ik heb geen zin langer uwe tirannie te verdragen.”

De millionair werd aschgrauw in het gezicht. Groote woede maakte zich van hem meester. Hij balde zijn vuist, trad dicht voor zijn vrouw en schreeuwde met van woede heesche stem:

„Wat beteekent dat? Wil jij mijn goeden naam hier in New-York door het slijk sleuren? Jij geeft dadelijk aan je kamermeisje bevel, alle koffers weder uit te pakken.”

Mevrouw Hundley lachte luid en riep tegen het meisje, die bij het binnenkomen van den heer des huizes met haar werk had opgehouden:

„Ga maar voort Marianne, stoor je maar niet aan wat die mijnheer zegt.”

Den heer Hundley stakte van woede bijna de adem.

„Wilt je mij gehoorzamen of niet?” schreeuwde hij.

„Zoek een hond om je te gehoorzamen, ik bedank er voor”, was het rustige antwoord.

Deze woorden maakten Hundley zinneloos van woede. Hij zag in dat zijn vrouw haar plan om hem te verlaten, werkelijk wilde uitvoeren. Als een dolle rende hij in de kamer op en

neer. Plotseling bleef hij voor zijn vrouw staan, terwijl het sissend over zijn lippen kwam:

„Is dat de dank, dat ik van de dochter van een misdadiger een eerlijke vrouw maakte?”

Nauwelijks echter had hij deze woorden gesproken of hij had reden om er spijt van te hebben. Zonder zich een oogenblik te bedenken ging Mevrouw Hundley naar hem toe en sloeg hem met haar fijn gevormd handje midden in het rood-blauwe gelaat.

Een oogenblik leek het alsof Hundley op de plek een beroerte zou krijgen. Zijn oogen puilden uit hunne kassen en hij hijgde een paar malen naar adem. Toen greep hij naar zijn zak, haalde er een fluitje uit te voorschijn en liet een doordringend gefluit hooren.

De uitwerking van deze schrille tonen was even onverwacht als merkwaardig. Nog geen minuut nadat de klank was weggestorven, vertoonden zich twee groote, zwaar gebouwde negers in de deuropening en keken naar Hundley, als verwachtten zij van hem een bevel.

Zij vormden de persoonlijke lijfwacht van Hundley, die, daar hij over niet de minste lichaamskracht beschikte, deze twee negers, gewezen worstelaars van beroep, in zijn dienst genomen had, om hem tegen aanvallen van anderen te beschermen.

Wie meenen mocht, dat mevrouw Hundley op het gezicht van de woeste knapen geschrokken zou zijn, vergiste zich.

Zonder af te wachten welk bevel zij van Hundley zouden krijgen, haalde zij met een energieke handbeweging een kleine, fraai verzilverde revolver te voorschijn en het wapen op de beide zwarten richtend, riep zij:

„Terug, ellendelingen, of ik maak van mijn wapen gebruik.”

„De duivel zal je halen,” vloekte de millionair. „Pakt die vrouw,” schreeuwde hij.

Een van de zwarten wilde zich op haar werpen.

Daar knalde een schot. Een fijne kruitdamp trok door de lucht, en de neger stortte met een luiden kreet van pijn, beide handen tegen het dijbeen drukkend, neer.

Hundley stond als versteend. Dát had hij niet verwacht! Maar het ergste moest nog komen.

„Eruit!” riep mevrouw Hundley en hief de revolver opnieuw op. „Waagt het niet nog eens, mij aan te raken, ellendelingen!”

De ongewonde neger hief zijn steunenden kameraad van den grond en sleepte hem naar buiten. De millionair volgde hen.

Op den drempel van de kamer keerde hij zich om, balde de vuist tegen zijn gemalin en riep:

„Binnen vier-en-twintig uur zal de wereld

vernemen, dat jouw achtbare vader een misdadiger is geweest!”

Een overhalen van den haan deed hem spoedig het vertrek ontvluchten.

Hijgend van woede stormde hij naar zijn slaapkamer en opende de kist. Hij wilde het document, dat hij sedert verscheidene jaren bewaarde, uit het geheime vak halen en als wapen tegen zijn vrouw gebruiken.

Haastig wierp hij den inhoud van de bovenste afdeeling op den grond, en opende het geheime vak.

Duizelend deinsde hij achteruit. Hij zag dat het document verdwenen was.

Hij wilde, hij kòn het niet gelooven.

Nogmaals boog hij zich over de kist. Met sidderende vingers betastte hij de kanten, zocht als een waanzinnige rond, maar niets was te vinden. Het document was verdwenen. Half gek van vertwijfeling zonk hij op den dichtst bijzijnden zetel, en staarde verscheidene minuten voor zich heen, voor hij weder denken kon.

Dáárom was zij niet langer bang voor hem.

Maar hoe had zij het aangelegd?

Nu schoot het hem ook te binnen, dat hij dien ochtend met zware hoofdpijn was ontwaakt. Hij had daarop geen acht geslagen, ofschoon het niet vaak voorkwam, dat hij hoofdpijn had, maar nu bracht hij het een met het ander in verband.

Wat zou zijn vrouw met hem hebben gedaan? Zou zij getracht hebben hem te wurgen, Hij overlegde.

Wie kon het document gestolen hebben?

Nog twee dagen geleden had hij het zelf in de hand gehad, nog gisteren was mevrouw Hundley hem onderdanig geweest, omdat zij wist, dat hij een geheim wapen tegen haar bezat.

Het moest dus dezen nacht gestolen zijn en mevrouw Hundley moest er meer van weten.

Dáárom haar plotselinge vlucht uit het huis! of iets dergelijks? Hij rilde toen hij er aan dacht, want hij was een lafaard. Maar het volgende oogenblik verwierp hij dit denkbeeld toch weer, omdat hij er van overtuigd was, dat zijn vrouw nimmer in staat zou zijn geweest de geheime sloten te openen. Of zou zij daarachter gekomen zijn? En nu brak hij zich het hoofd of er misschien ergens een geschreven of gedrukte uitlegging van dergelijke ouderwetsche koffers bestond.

Eén oogenblik kwam het in hem op, naar zijn vrouw toe te gaan en haar met geweld het geschrift, dat hij in haar bezit waande, af te nemen. Maar het volgende oogenblik had hij dat denkbeeld laten varen. De gedachte aan haar revolver joeg hem koude rillingen over den rug. Hij zelf bezat ook wel zoo'n wapen, maar het kwam niet in hem op het ooit te gebruiken. Hij was kinderachtig bang voor schie-

ten en alleen de knal reeds maakte hem miselijk van angst en ellende.

Terwijl hij zoo zat te denken, kwam het hem voor den geest hoe hij eigenlijk in het bezit van het document gekomen was. Het was geen fraaie geschiedenis. Hij had destijds, toen hij reeds zeer hoog in de financieele wereld was gestegen en het reeds tot directeur van een groot Bank-Syndicaat had gebracht, een onredelijk verlangen opgevat naar Alice Symond, maar het meisje had een veel te goede opvoeding ontvangen en bezat een veel te fijne smaak, om ooit zijn gevoelens te beantwoorden. Hoe grenzeloos dom en ijdel Hundley overigens ook was, dat had hij toch maar al te goed begrepen.

Het toeval kwam hem te hulp.

Gedurende zijn presidentschap aan de bank, had Hundley steeds de grootste belangstelling voor de depôts van zijn cliënten.

Hij schuwde de gemeenste misdaden niet, en doorzocht 's nachts de aan de bank bewaard liggende papieren.

Generaal Symond, de vader van zijn vrouw, had bij hem een safe gehuurd, waarin hij waardevolle papieren bewaarde.

Op deze manier had hij het document van den heer Symond gevonden en het zich eenvoudig toegeëigend.

Toen Symond het verlies bemerkte en hem daarover ondervroeg, antwoordde hij koelbloedig:

„Het interesseert mij niet, misschien vergeefsche, onderzoekingen naar den begraven schat te ondernemen, mij interesseert alleen dat gij een misdrijf hebt begaan.

„Daar gij echter een dochter hebt, van wie men zegt, dat zij de mooiste vrouw van New-York is, en ik haar wil bezitten, zoo verklaar ik hierbij, dat ik bereid ben het stilzwijgen te bewaren als gij mij uwe dochter tot vrouw geeft.”

Generaal Symond, die zijn goeden naam wilde redden en die in zijn jeugd, in een vlaag van lichtzinnigheid, toen hij zag dat de Zuidelijke Staten zouden verliezen, den hem toevertrouwd krijgsschat had doen verdwijnen, vervulde den wensch van Hundley.

Spoedig na het huwelijk stierf de generaal.

Dit alles vloog Hundley door de gedachten en hij moest zich zelf met een bitter lachje bekennen, dat alles wat hij gedaan had, tevergeefs was geweest. Al zijn schurkachtigheid, die hij er gaarne voor over had gehad, om in het bezit te komen van ten eerste het document en ten tweede van zijn vrouw, was om niet bedreven, want nu was hij en het geschrift en zijn vrouw kwijt.

Toen hij in den namiddag zijn villa verliet, vernam hij van den portier, dat zijn vrouw, met de koffers, reeds het huis verlaten had.

Om zich te verstrooien ging hij naar de Ha-

milton-club en begon, na gedineerd te hebben, de flesch geducht aan te spreken. Evenals in alle particuliere huizen en openbare gelegenheden, wist men zich in de clubs, ondanks de Prohibition steeds de noodige sterke dranken te verschaffen.

Hij was reeds goed aangeschoten, toen Palmer in de club kwam en lachend riep:

„Hundley, ik moet je de groeten overbrengen van je vrouw. Ik trof haar met Bird op een wandeltochtje in het Centraalpark.”

Dat was de knuppel in het hoenderhok!

Hundley stond langzaam op en ging met wankelende schreden op Palmer toe:

„Laat mij met rust met die vrouw,” stotterde hij; „dat wil ik je echter wel zeggen, dat als ik dien Bird, dien zoogenaamden clubkoning aantref, hij mijn vuisten zal voelen. Hij is degene, die naar het schijnt, mijn vrouw het hoofd op hol heeft gebracht.”

Een ademlooze stilte volgde op deze woorden.

En zooals het wel meer toevallig gaat, juist op dit oogenblik trad Bird, alias Raffles de zaal binnen, met een roode nagelbloem, de lievelingsbloem van mevrouw Hundley, in het knoopsgat.

Met een vriendelijk lachje begroetten hem de vrienden, die hij in de club had leeren kennen.

Palmer was intusschen naderbij gekomen en had hem de hand geschud. Toen bracht de voorzitter zijn mond bij het oor van den juist binnengetredene en fluisterde:

„Vermijdt alle ruzie met Hundley. Hij is dronken.”

Hundley sloeg dit tooneel met bloed belopen oogen gade.

Plotseling verhief hij zich uit zijn zetel en zonder, dat iemand er op verdacht was, nam hij een half gelege champagneflesch uit den koeler en smet die naar Raffles.

„Daar heb je een gedachtenis, hond!” schreeuwde de aangeschotene woedend.

Maar Raffles, handig sportsman als hij was, had niet veel tijd nodig, om te bedenken wat hij moest doen. Terwijl de flesch door de lucht vloog, boog hij even het hoofd opzij, stak zijn langen rechterarm uit en ving de flesch, zonder dat een druppel verloren ging, op.

„Bravo!” riepen sommige heeren, die het gezien hadden.

„Hij is dronken,” riepen eenige andere, naar Hundley wijzend, „laten de bedienden hem weg brengen.”

Doch nauwelijks had de razende deze woorden gehoord, of hij riep uit:

„Wat, willen jullie mij hier eruit gooien? De duivel zal dengene halen, die het waagt mij aan te raken.”

Hij trok een groote Texas revolver uit zijn zak en hield die op Raffles gericht.

Van schrik verstijfd stonden de clubleden daar en durfden zich niet bewegen.

Alleen Raffles lachte.

Hij haalde een sigaretkoker te voorschijn, en deed alsof hij een sigaret wilde opsteken.

Echter, toen hij den koker opende, viel deze op den grond.

Onwillekeurig keken alle aanwezigen er naar, ook Hundley.

Raffles, uitstekend kenner van de mensche-lijke natuur als hij was, had daarop gerekend. Hij had den koker expres laten vallen, wetende, dat een ieder daar onwillekeurig naar zou kijken. Hij keek er echter niet naar, maar was met één sprong, die een gems hem niet zou hebben verbeterd, bij Hundley, trok hem de revolver uit de hand en stiet den dronken man in zijn zetel terug.

De clubleden hadden het doel van dit spel-letje begrepen en riepen: „Bravo!”

Toen pakten zij Hundley op en brachten den zich als een razende werende, uit de zaal.

„Dat had gevaarlijk kunnen worden,” meende Palmer, terwijl Raffles de patronen uit de revolver haalde.

„Hij was dronken,” antwoordde Lord Lister, de schouders ophalend, „en heeft een onverklaarbare haat tegen mijn persoon opgevat.”

„Hij gelooft,” antwoordde Palmer, „dat gij de minnaar van zijn vrouw zijt.”

John Raffles richtte zich hoog op, klemde zijn monocle in het oog en antwoordde daarop:

„Ik verzeker alle aanwezigen hier, dat de heer Hundley zich vergist. Overigens, heeren, verzoek ik u, mij bij deze aangelegenheid terzijde te willen staan. Ik ben van plan om, zooals het onder gentlemen, gebruikelijk is, den heer Hundley rekenschap te vragen voor deze gemeene belediging.”

Verwonderd keken allen naar Raffles.

Een dergelijk verlangen was in een Amerikaansche club iets buitengewoons. Men kende hier niet de manier om een belediging in een tweestrijd uit te vechten zooals dat in sommige landen van Europa gebruikelijk is.

„In ieder geval,” zei Raffles, „moet ik eerst nog onderzoeken of de heer Hundley in de

termen valt, zich als man van eer met mij te meten.”

De meeste clubleden waren opgetogen over de idée van Raffles om met Hundley te duelleeren.

Het was iets nieuws, iets bizonders.

Iedereen bood zich als secondant voor Raffles aan.

Niemand wilde daarentegen voor Hundley opkomen.

Zij waren allen trotsch op hun clubkoning.

Alleen Palmer schudde bedenkelijk het hoofd en zeide, nadat de algemeene opwinding over het ophanden zijnd duel een weinig bedaard was, met vroolijk gezicht:

„Heeren, om te duelleeren moeten er twee zijn. Ik geloof niet, dat Hundley de vordering van den heer Bird zal aannemen.”

„Oho!” riepen de clubleden, „dan wordt Hundley van de lijst van de club geschrappt.”

„Ook dat is nog de vraag,” antwoordde Palmer, „het is bij ons in Amerika geen gewoonte om te duelleeren.”

„Dan zullen wij het zijn,” riep mijnheer Lyon, een bekend New-Yorksche advocaat, „die deze gewoonte in onze club invoeren. Ik stel voor, heeren, nu wij vanavond toch bijna voltallig aanwezig zijn, over dit besluit te stemmen.”

„Alright,” riepen de leden, „wij zullen stemmen.”

De bedienden van de club moesten zwarte en roode balletjes brengen.

Toen nam Lyon zijn hoogen hoed en de heeren wierpen er hun balletje in.

De zwarten beteekenden neen, de rooden ja.

Toen Lyon de balletjes telde, was er slechts één zwarte in.

Hiermede was dus het besluit genomen, dat de leden van de Hamilton Club in de toekomst een belediging in een duel zouden uitvechten.

Lyon bood zich bij Raffles als secondant aan en deze nam het aanbod dankbaar aan.

De heer Palmer echter en nog eenige oudere heeren werden tot eereraad benoemd, om in dergelijke aangelegenheden een besluit te nemen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De mislukte moordaanslag.

Hundley was ondertusschen in een grenzenlooze woede in zijn auto naar huis gereden en liet daar zijn dienaar José, een der negers van zijn persoonlijke lijfwacht bij zich komen.

„Je moet nog heden een werkje voor mij doen,” zei Hundley tot den zwarte.

De oogen van den neger vlamden op.

„Hoor eens, José,” ging de millionair verder, „jij kent het huis in het Centraalpark van een kennis van mij, een zekeren mijnheer Bird, niet waar?”

„Yes Sir! Sure!” grijnsde de neger.

„Goed! Je moet nog hedennacht in dit huis sluipen, en Bird met een dolkstoot dooden als

straf voor de beleediging die hij mij heeft aangedaan.

„Hij is oorzaak dat mevrouw Hundley mijn huis verlaten heeft. Ja, als mij niet alles bedriegt, is zij zijn minnares.”

De zwarte tandenknaarste, iets wat Hundley bevredigde. Hij wist dat José op zijn mooie vrouw verliefd was.

Hij was dus de aangewezen persoon om den gehaten clubkoning naar de andere wereld te helpen. —

Een half uur later verliet de neger het huis van zijn heer, en gleed als een schaduw langs de villa's.

Hij was jaren lang een gevreesde bankroover geweest, en wel, wat niemand wist, met zijn heer te zamen. Hij wist meer dan zelfs Hundley lief was.

De millionaire was, voor hij naar New-York kwam, het hoofd van een in het Westen van Amerika werkende bende geweest, had echter niet verzuimd om, zoodra hij een slag geslagen had en een millioen veroverd, het Westen te verlaten en zich als man van eer onder een anderen naam te New-York te vestigen.

Hier had hij nu sedert tien jaren een bankzaak, die hij met het gestolen geld had gevestigd. Van de geheele bende behield hij slechts den reusachtigen José bij zich. Alle overigen waren verdwenen of dood.

José was ook op de hoogte van den gevaarlijken inhoud van Hundley's brandkast.

Op een eenzame boerderij in de nabijheid van New-York woonde een knappe, teringachtige graveur en drukker, die met het maken van de valsche vijf-dollarbiljetten was belast geweest.

Voor millioenen had de arme man, door nood gedreven, gemaakt, en was, toen Hundley hem ontsloeg en hem met enkele duizenden dollars betaalde, in een New-Yorksche hospitaal gestorven.

José keek enkele minuten naar het huis van Bird, dat geheel in het donker lag, alsof hij de ligging der vertrekken trachtte te doorgronden.

Reeds wilde hij het hek openen, dat de villa van de straat scheidde, toen hij door een aankomende automobiel daarin verhinderd werd.

Snel gleed hij in een schuilhoek en zag, hoe de auto voor het huis van Bird stilhield en de clubkoning in huis ging. Dadelijk daarop reed de chauffeur door de geopende deur de autogarage binnen.

Toen Raffles naar Amerika was vertrokken, had hij niet alleen Charles Brand maar ook zijn trouwen chauffeur James Henderson meegenomen, daar hij bedacht, dat hij misschien diens sterke vuisten nog wel eens zou kunnen gebruiken.

Het zou niet twijfelachtig geweest zijn, wanneer het op een gevecht tusschen Hender-

son en José uitgedraaid was, wie gewonnen zou hebben. José was wel enorm sterk, maar Henderson zou hem zóó gekraakt hebben, dat de beenderen in zijn vel hadden gerateld. Jammer genoeg kon er nu van deze interessante worsteling niets komen.

Henderson had niet bemerkt, dat toen Raffles het portier aan de rechterzijde van de auto opende, de neger de tegenoverliggende deur had open gemaakt en zich in den gesloten wagen zette.

Op deze manier was de handlanger van den millionaire in huis gekomen, zonder over een hek te klimmen of een deur open te breken. Toen Henderson langzaam de auto in de garage bracht, opende de zwarte zachtjes de deur en sloop onbemerkt weg. In de schaduw van een aantal kisten en manden, die in het souterrain stonden, verborg hij zich, tot de chauffeur en de portier de bergplaats verlaten hadden.

Nu verliet hij het souterrain, opende de deur en sloop naar boven.

Raffles, die tamelijk vermoeid was, had zich dadelijk te slapen gelegd.

Slechts Brand was wakker en las in de werkkamer.

Plotseling legde hij het boek neer. Het was hem als hadden de planken in den vloer gekraakt.

Gewoon op ieder geluid te letten, ging hij naar de deur en opende die geluidloos op een kier.

Aanvankelijk zag hij niets, dat hem verdacht voorkwam. De met een rooden looper bedekte, marmeren gang werd zacht verlicht door een paar tamelijk zwakke elektrische lampen, die bovendien nog van rood zijden kapjes waren voorzien, zoodat het geheel in een zacht, roodachtig schemerlicht was gehuld.

Het was er vredig en rustig en alleen het tikken van de groote, staande gangklok werd gehoord.

In het midden der gang bevond zich de liftkoker, die gedeeltelijk in een inham stond. Dat gedeelte was dus aan zijn oog onttrokken. Onwillekeurig bleef hij daar even naar kijken en het volgende oogenblik stond het hart in zijn borst bijna stil, toen hij plotseling van achter de lift de reusachtige gedaante te voorschijn zag komen, die een blinkend mes in de hand hield. Het was de neger José, die meende zijn kans te kunnen waarnemen.

De indringer stond vlak voor de slaapkamer van zijn vriend en zonder zich af te vragen, hoe hij daar had kunnen komen, richtte Brand de revolver, die hij altijd in zijn achterzak bij zich droeg, op den man en riep:

„Handen omhoog, of ik schiet!”

Met een schreeuw van schrik en woede sprong de neger van de deur terug en zag met rollende oogen naar Brand.

Hij scheen nog te overleggen wat hij zou doen, want Brand was, bij hem vergeleken, een kleine, tengere figuur.

Maar nog eens klonk Brand's bevel:

„Handen omhoog, of ik schiet!”

Nu eindelijk liet de neger het mes vallen en hief de handen op.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur van Raffles' slaapvertrek geopend en verscheen hij zelf op den drempel.

„Een aardig onderhoud in den nacht”, zeide hij kalm, en keek glimlachend naar de beide mannen.

„Ik trof hem voor je kamerdeur met het geopende mes in de hand”, verklaarde Brand.

„O!” knikte Raffles, „nu herken ik den knaap. Hij is in dienst van den heer Hundley. Een merkwaardige manier om mij een boodschap over te brengen. Wat verlangt gij?”

De neger bewaarde een stug stilzwijgen.

Zijn oogen gingen onzeker heen en weer.

Hij verstond de beteekenis van Raffles' woorden niet.

Deze bukte zich, en raapte het dolkmes van den zwarte op.

„Een goed wapen”, zeide hij, „waart gij bevreesd, dat iemand u hier zou aanvallen?”

De neger knarste met de tanden. Hij bemerkte nu, dat Raffles hem bespote.

„Ik zal uw wapen”, ging Lord Lister verder, „bij mijn verzameling voegen. Ga nu naar huis, en zeg uw heer, dat hij voortaan voor het overbrengen van zijn boodschappen een geschikteren dienaar moet kiezen.

Voorwaarts! En nu het huis uit!”

Raffles drukte op den knop van een elektrische bel en beval den verschijnenden dienaar den neger uit te laten.

„Laat je hem loopen?” vroeg Brand verwonderd.

„Moet ik hem ook nog gastvrijheid verleen?” lachte Raffles. „Hij zou zich wel niet op zijn gemak bij mij voelen. En nu, goeden nacht, Charly, slaap wel.”

Rustig, als was er niets voorgevallen, zocht de Groote Onbekende zijn slaapkamer weder op. Toen begaf ook Brand zich ter ruste.

Juist toen hij zich wilde nederleggen, hoorde hij weder een paar planken kraken.

Haastig greep hij zijn revolver en stormde de gang in. Daar zag hij Raffles voor zich in een donkere overjas, den kraag opgeslagen en een zwarte tasch in de hand.

„Ben jij het?” vroeg de secretaris verwonderd, „waar wil je nog heen?”

„Een wandelingetje maken”, klonk het ten antwoord, „ik ben binnen twee uur terug. Ik heb een prachtigen inval gekregen. Ga intuschen maar naar bed en ga slapen.”

Zonder verder op Brand te letten, stapte Raffles de gang door en was verdwenen. — —

Het was bijna ochtend, toen Lord Lister,

door de schemering, naar de kleine geheime deur van den wintertuin in het paleis van Hundley trad.

Met den sleutel, die hem den vorigen nacht door mevrouw Hundley was gegeven, opende de Groote Onbekende de deur en trad binnen.

Hij had verscheidene uren in de omgeving van het paleis verscholen moeten blijven en wachten, daar hij bemerkte, dat Hundley zich nog niet te slapen had gelegd.

Langs den hem welbekenden weg sloop Raffles nu in de slaapkamer van Hundley.

Wederom verdoofde hij den slapende met chloroform en opende de brandkast.

Nu nam hij alle bankbiljetten, die in pakjes verpakt waren, eruit en vulde daarmee zijn tasch. Zij bood niet voldoende ruimte en hij moest nog een groot pak maken, dat hij met een touw dichtknoopte.

Daarop verliet hij de slaapkamer en ging naar huis.

Het was ongeveer negen uur in den morgen, toen een krantenjongen het bureau van Stamford, directeur der New-Yorksche Verzekerings Maatschappij tegen inbraak en diefstal, binnentrad en hem een brief overhandigde.

Hij behoefde niet op antwoord te wachten en verliet dus dadelijk het kantoor.

Stamford opende het couvert, nam den brief er uit, en las:

Zeer geachte Heer Stamford,

Zoals U zich zult herinneren heb ik mij eenige nachten geleden de vrijheid veroorloofd op uw kantoor inzage te nemen, van de boeken, teneinde daaruit te weten te komen tegen welke bedragen uw cliënten bij U tegen diefstal waren verzekerd.

Ik deed dat om te zien, waar ik met het meeste succes een nachtelijk bezoek zou kunnen brengen. Over den aard van dat bezoek zult U niet in twijfel verkeerren, als U naar de handteekening kijkt.

Tot dusverre heb ik alleen nog maar aangetoond, dat ik, als ik dat wil, gemakkelijk datgene ten uitvoer kan brengen, wat ik mij heb voorgesteld. Ik heb echter nog nimmer iets weggenomen. Zoodra ik dat echter wèl ga doen, dan zult U daarvoor aanzienlijke schade lijden, daar ge de gestolen bedragen natuurlijk moet vergoeden.

Ik heb U daarom een voorstel te doen. Ik wensch met U in relatie te treden en wel in zakelijke relatie. Ik zal U zeggen op welke wijze.

Hedennacht heb ik een bezoek gebracht aan den heer Hundley, U waarschijnlijk wel bekend. Ik heb uit diens brandkast voor anderhalf millioen dollar geroofd.

Dat bedrag zoudt U moeten vergoeden, indien ik het hield, maar ik wil U al de gestolen biljetten zenden, mits U mij een half millioen dollar wilt uit betalen. Ik zou er natuurlijk een half millioen voor mijn moeite kunnen afhouden, maar ik doe dat niet, aangezien ik biljetten met een ander waardecijfer verlang. Morgen zal ik de chèque voor een half millioen dollar aan uw bank laten afhalen waarna ik U de gestolen biljetten van den heer Hundley zal toezenden. Ik denk, dat ik U, wanneer U deze hebt, nog een aangename verrassing kan bereiden.

Verder raad ik U aan niet de politie of een particulieren detective op mij af te zenden. Ik heb getoond dat ik niet bang voor hen ben, maar het zou kunnen zijn, dat de zaken daardoor werden vertraagd en daar houd ik niet van. Overigens zou mij dat niet beletten toch mijn doel te bereiken.

Aanvaard de groeten van uw zaken-vriend, die teekent,

Hoogachtend
JOHN RAFFLES.

Stamford had onder het lezen bijna zijn adem ingehouden, louter van opwinding.

Het zweet stond in dikke parels op zijn voorhoofd.

Nu was dan gebeurd, wat Newton hem voor eenige dagen had gezegd.

John Raffles, die zichzelf aandiende als de Onbekende, nachtelijke inbreker, was ongetwijfeld een niet te verwaarloozen tegenpartij.

Stamford herinnerde zich ook den raad, om zich met den Grooten Onbekende te verstaan.

Tevergeefs martelde hij zijn hersens om een uitweg te vinden. Ieder oogenblik kon Hundley bij hem komen, om hem te vertellen van den diefstal, waarvoor hij bij hem verzekerd was.

Stamford riep zijn procuratiehouders bij zich en beraadslaagde met hen wat te doen.

Men kwam eindelijk tot het resultaat, op Raffles' voorslag in te gaan.

Juist was het onderhoud afgelopen, toen Hundley binnenkwam en aan de deur reeds uitriep:

„Men heeft mij bestolen, Stamford, ik ben bestolen!”

Naar lucht happende, zonk hij in een leuningstoel.

„Hoeveel is u ontstolen?” vroeg Stamford, hoewel hij het reeds wist.

„Millioenen!” steunde Hundley.

„Hoeveel millioenen?”

„Twee en een half millioen!”

Hij zag den eigenaardigen blik niet, waarmee Stamford hem aankeek.

„Twee en een half millioen?” herhaalde de directeur der Verzekerings-Maatschappij.

„Ja, twee en een half millioen, ik ben voor drie bij u verzekerd, zooals gij weet.”

Stamford keek met een onderzoekenden blik den millionaire aan.

„Kunt gij mij een bewijs van de grootte der som brengen, mijnheer Hundley?” vroeg hij.

„Gisternacht lag de genoemde som nog in mijn brandkast, en die is nu gestolen. Ik kan u twee getuigen bijbrengen, mijn kassier en mijn secretaris,” luidde het antwoord.

„Ik moet u uwe onbedachtzaamheid verwijten”, meende Stamford. „Hoe kan men een dergelijke groote som in huis bewaren? Daarvoor zijn toch de banken.”

„Dat is mijn zaak”, antwoordde Hundley ruw.

„Zooals gij weet moet gij uw verklaring beedigen kunnen”, ging Stamford verder.

Hundley zette een hooge borst op en zeide: „Natuurlijk zal ik het voor den rechter beëdigen.”

„Uw polis is, naar ik hoop, in orde?” vroeg Stamford.

Hundley opende zijn pelsjas en haalde een portefeuille te voorschijn.

Hij haalde er een saamgevouwen document uit.

„Hier is mijn polis!” zei hij.

De heeren gaven elkaar toen de hand, waarna Hundley het kantoor verliet.

Een uur later bevond zich Stamford bij Newton, de manager van het detective-bureau.

„Het is gekomen, zooals gij voorspeld hebt,” begon Stamford. „Hier! lees dezen brief eens en zeg mij wat ik doen moet.”

Newton las aandachtig het schrijven, en schudde toen het hoofd.

„Deze zaak is niet in orde, mijnheer Stamford”, meende hij.

Belangstellend keek deze den beroemden detective aan.

„In hoeverre, waarom?” vroeg hij.

„Heel eenvoudig”, lachte Newton, „vindt gij het niet merkwaardig, dat Raffles opeens een door hem geopende brandkast van zijn inhoud bevrijdt, nadat hij dit steeds een dozijn keeren niet gedaan heeft?”

Stamford schudde het hoofd en zei:

„Ik begrijp u nog niet, wat meent gij?”

„Heel eenvoudig dit. Wij weten zeker, dat al de raadselachtige inbraken der laatste weken door Raffles zijn uitgevoerd. Maar daarbij is nooit iets gestolen. Wij kunnen dus aannemen, dat de inbreker een zeker doel beoogde. Deze brief bewijst het. Want waarom nam hij tot heden toe niets van waarde weg, en waarom besteelt hij nu den heer Hundley voor twee en een half millioen dollar en biedt ze u voor een half millioen te koop aan? Deze zaak is niet in orde.”

Beiden keken nadenkend eenige minuten voor zich, toen Stamford zeide:

„Ge maakt mij in de war, er is tegenspraak tusschen Raffles en Hundley.”

„Welke tegenspraak?” vroeg Newton.

„Hundley beweert dat hem twee en een half millioen ontstolen zijn, en Raffles spreekt slechts van anderhalf.”

Newton floot scherp door de tanden, toen lachte hij en zeide:

„Een goed idée van Hundley.”

„Wat meent gij?” vroeg Stamford.

„Nu, hij wil bij het zaakje verdienen. Begrijpt gij dat niet?”

„Ja! maar Hundley verzekerde mij, dat hij de schadesom voor den rechter wil beëdigen!”

„Dan doet hij een meened!” zei Newton scherp.

Stamford trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de stoelleuning.

Newton lachte ironisch en zei:

Het zou een meened zijn, die absoluut ongevaarlijk is voor Hundley, want niemand zal kunnen bewijzen, dat hij die som niet in de brandkast had.”

Newton hield de handen voor de oogen, als hinderde hem het daglicht bij het nadenken. Na enkele minuten richtte hij zich weer op en zei:

„Bericht Raffles, dat Hundley beweert, dat hij twee en een half millioen gestolen heeft, en wacht het antwoord af.

„Overigens laat gij Hundley rustig den eed doen. Zou hij werkelijk blijken een misdadiger te zijn, dan moet, niettegenstaande de moeilijkheid, geprobeerd worden, hem dit te bewijzen. Is dat gebeurd, dan moet de oude jongen naar de plaats gaan waar hij behoort, d.w.z. naar de gevangenis.

„Hebt gij mijnheer Hundley medegedeeld, dat gij een brief van Raffles hebt ontvangen?” vroeg Newton.

„Neen”, antwoordde Stamford, „zoo veel criminalistische scherpzinnigheid bezat ik zelf nog wel, dat ik begreep, dat ik dat niet moest doen. Misschien zou ik het wel gedaan hebben, als de man mij niet, naar mijn meening, een onwaarheid had gezegd.”

„Uitstekend! Verder is er nu voorloopig niets te doen”, meende de detective. „Geef bericht, en wacht de verdere ontwikkeling van de dingen af.”

Na deze woorden begaf Stamford zich weder naar zijn bureau. —

Hundley was intusschen van de verzekeringsmaatschappij naar de Hamilton Club gereden.

Hier wachtten hem eenige journalisten op, om van hem inlichtingen over den diefstal, die reeds bekend geworden was, te verkrijgen.

Hundley schepte de reporters echter ruw af en was juist van plan te gaan ontbijten,

toen Lyon op hem toetrad en hem in korte woorden het besluit van de Hamilton Club, betreffende het duelleeren van de leden, uiteenzette.

Hundley hoorde hem nauwelijks aan.

De geschiedenis interesseerde hem niet. Plotseling echter spitste hij de ooren.

„Ik heb u”, zeide Lyon, „een uitdaging van Bird over te brengen. Hij laat u de beslissing der wapenen over.”

Hundley liet mes en vork op tafel vallen, de bete bleef hem in den mond steken.

Hij meende niet goed gehoord te hebben.

„Gij wilt wel de goedheid hebben, mij uwe secondanten te zenden, opdat wij alles verder kunnen regelen”, zeide Lyon zakelijk.

Lyon had, na deze woorden, zijn visitekaartje naast het bord van Hundley gelegd, groette en trok zich terug.

Nauwelijks was hij weg of Hundley sloeg met de vuist op tafel, en schreeuwde:

„De geheele Hamilton Club schijnt plotseling gek te zijn geworden. Ik bedank er hartelijk voor met iemand te vechten.”

Een clublid, dat zijn uitlatingen gehoord had, kwam naar hem toe, en zeide:

„Ik zal uw woorden aan het bestuur mededeelen en verzoek u in naam van de Hamilton Club, dadelijk de lokaliteiten van onze vereniging te verlaten.”

„Goddam”, bruischte Hundley op, „spaar je woorden maar, lafbek.”

Daarop keerde de toegesprokene zich kalm om, ging naar de bedienden en beval hen, den heer Hundley het gebouw uit te zetten.

Er volgde groote opschudding. Slechts met de grootste moeite en niet zonder geweld te gebruiken slaagde men er in den millionaire te verwijderen.

Toen hij thuis kwam was het alsof alle duivels uit de hel waren losgebroken en raasde hij als een dolle stier.

Alleen de gedachte aan de twee en een half millioen, die de maatschappij hem moest uitbetalen, matigde hem wat.

Inmiddels was het laat in den namiddag geworden, en Stamford wilde juist zijn bureau verlaten, toen hij op de trap werd aangesproken door een besteller van het New-Yorksche Centraalstation.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer,” zei de man. „Zijt gij mijnheer Stamford, de president van de verzekeringsmaatschappij voor diefstal en inbraak?”

De directeur keek den kruier oplettend aan, en antwoordde:

„Jawel, mijn naam is Stamford.”

„Ik moet een brief aan u afgeven en op antwoord wachten,” hernam de man een brief in groot wit couvert toonend.

De geadresseerde nam den brief en las hem. Hij luidde:

„De besteller heeft in zijn handtasch de anderhalf millioen. Zendt gij daarvoor de cheque.

Ik behoef er u zeker niet opmerkzaam op te maken dat als gij het gevraagde niet zendt, maar den bode toch het geld afneemt, dit ernstige gevolgen voor u kan hebben.

Hoogachtend,
JOHN RAFFLES."

Stamford liet den besteller in zijn kantoor, opende de handtasch en zag dat zij tot het randje met vijf-dollarbiljetten gevuld was.

Toen begon hij het geld met behulp van twee klerken na te tellen.

Bijna een uur had hij noodig om zich er van te overtuigen, dat het genoemde bedrag aanwezig was.

Toen gaf hij, zooals de Groote Onbekende verlangd had, de cheque aan den man.

Met een „goeden avond, heeren", verliet de besteller het kantoor.

Stamford waagde het niet, hem door een van zijn ondergeschikten te laten volgen.

De bode begaf zich ondertusschen naar het groote Centraalstation en bleef in de vestibule wachten.

Na een poosje kwam een oude man met witten baard op hem toe, wisselde eenige woorden met hem, nam de cheque en verdween in het gewoel van de menigte. Het was Raffles zelf geweest. De besteller was Brand.

Terzelfdertijd was Stamford naar Newton geijld en deed hem mededeeling van de ontvangen anderhalf millioen.

„Bericht den heer Hundley, dat hij het ge-roofde geld van u kan terug krijgen", lichtte hem de detective in. „En wacht dan af, of hij er op staat, twee en een half millioen te ontvangen. Mocht dit het geval zijn en legt hij den eed af, dan moet ge me dat onmiddellijk doen weten."

Hundley, die reeds lang niet meer dacht aan het voorgevallene in de Hamilton-Club wreef zich vergenoegd in de handen, toen hij den brief ontving betreffende de beslissing van de aangelegenheid met de verzekeringmaatschappij.

Hij was de eerste, die den volgenden ochtend het kantoor van Stamford betrad.

Hoe verstomd was hij echter, toen Stamford hem anderhalf millioen in vijf-dollarbiljetten begon uit te betalen!

„Maar dat is mijn eigen geld", riep hij uit.

„Zoo is het", antwoordde Stamford, „het is ons, door onze agenten, gelukt den dief het geld weer afhandig te maken."

„Maar er mankeert een millioen aan", uitte Hundley na een kleine pauze.

„In waarheid, mijnheer Hundley? Vergist gij u niet", vroeg hij.

„Wat drommel, mijnheer Stamford," snauwde Hundley. „Ik herhaal u nog eens, dat ik toch wel zal weten hoeveel geld ik in mijn brandkast had!"

Stamford zag in, dat Hundley zelf zijn ongeluk tegemoet liep, maar begreep tevens, dat hij hier niets tegen kon doen. Hij moest handelen zooals Newton hem gezegd had en verzocht Hundley dan ook hem even te vergezellen naar den cantonalen politierechter, voor wien de eed moest worden afgelegd.

Het was slechts een korte formaliteit, die in tegenwoordigheid van twee getuigen plaats had en binnen het half uur was afgelopen.

In de auto van Hundley, die voor het kantoor van den rechter was blijven wachten, reden de beide mannen toen weer naar het kantoor van de Verzekeringmaatschappij terug.

Nauwelijks waren zij terug en weer in het privé-cabinet van Stamford gezeten, toen de telefoon overging. Stamford nam den hoorn van den haak en meldde zich:

„Hier Stamford. Hallo, wie daar?"

„Hier Newton. Is mijnheer Hundley nog bij u?" klonk het terug.

„Jawel!" zei Stamford.

„Hebt gij hem de anderhalf millioen in vijf dollarbiljetten al uitbetaald?" vroeg Newton.

„Nog niet.

„Hoe is het met den eed?"

„In orde. Zoo juist geschied!"

„Zoo? Uitstekend! Houd hem nog een half uurtje bezig. Ik ontving zooveel een brief over uwe aangelegenheid van Raffles. Kom zoo dadelijk bij u."

Stamford hing de hoorn aan de haak en wendde zich tot Hundley:

„Ik ontving zoo juist bericht van de Nationale Trust-Bank, die zooals U misschien weet, onze bankier is, dat de noodige fondsen ter uitbetaling van het millioen dollar, dat U nog moet ontvangen, nog niet losgemaakt zijn. Wilt U zoo goed zijn nog even te wachten? Ik zou zoo dadelijk bericht ontvangen."

Op het toestemmende antwoord van Hundley, leidde Stamford den millionaire in een spreekkamer, waar eenige tijdschriften en boeken lagen.

Hij behoefde daar echter niet lang te wachten, daar in dien tusschentijd Newton reeds op het kantoor was gearriveerd.

Na een korte begroeting zeide de detective:

„Die Raffles is werkelijk een uitstekende kerel! Hij heeft mij een schelm in de netten gejaagd, die ik anders nooit te pakken had gekregen.

Hundley behoort tot een klasse van menschen, die hun misdaden onder bescherming der wet uitvoeren, in een vorm, dat wij nauwelijks vat op hen hebben. Waar is het geld, dat Raffles u zond en dat hij van Hundley wegnam?"

Stamford opende den grooten handkoffer en legde een pakje vijf-dollarbiljetten op tafel.

Haastig trok de detective er een banknoot uit, hield haar tegen het licht en begon haar ernstig te onderzoeken.

Verwonderd keek Stamford naar deze bezigheid.

„Houdt gij ze voor valsch?" vroeg hij.

„Ja", antwoordde Newton, „de geheele zaak is daardoor aan het rollen gekomen, dat John Raffles mij van morgen in een brief mededeelde, dat ik bij u een van de handigste vervalschers van Amerika ontdekken kon. Intuschen heb ik vastgesteld, dat deze biljetten werkelijk valsch zijn."

Stamford nam nu ook een biljet en hield het onder een sterk vergrootende loupe; na een zorgvuldig onderzoek, nadat hij door Newton op de kenmerken was opmerkzaam gemaakt, zag hij, dat al de 300.000 biljetten prachtig waren nagemaakt.

„Geef Hundley nu de cheque," zei Newton. „Al het overige laat gij aan mij maar over."

Een half uur later reden twee auto's in de 5e avenue bij de Trust-Bank voor.

Uit de eerste stapte Hundley, die de bekende tasch met het geld droeg, en ging het kantoor binnen.

Eenige seconden later stapten uit de tweede auto drie heeren, die eveneens met haastige schreden het gebouw binnentraden.

De kassier had juist zooveel de cheque als goed erkend, en vroeg nu of mijnheer Hundley het geld niet op conto wilde laten staan.

„Jawel", antwoordde de bankier, „maar ik wensch de som van 20,000 dollar dadelijk uitbetaald te krijgen."

Het duurde eenigen tijd, tot alle formaliteiten vervuld waren en de kassier de twintig duizend dollar in bankbiljetten had uitgeteld.

Hundley stak de banknoten in zijn portefeuille en wilde juist naar zijn rijtuig terug gaan, toen een heer op hem toetrad, hem doordringend aanzag, en vroeg:

„Mijnheer Hundley?"

„Jawel. Wat wenscht gij van mij?" was het antwoord.

„Mijn naam is Newton."

Op dit oogenblik waren twee detectives naderbij gekomen en pakten met vasten greep ieder een pols van Hundley.

Met loodkleurig gezicht staarde deze op de mannen.

„Wat beduidt dat?" stamelde hij.

„Niets anders, dan dat gij onder verdenking van valschmunterij en meened in hechtenis wordt genomen en voor het gerecht gevoerd", verklaarde Newton ijskoud.

Nu eerst begreep Hundley, dat hij verloren was. Hij probeerde zich te bevrijden, maar tevergeefs.

Snel als de wind had zich het gerucht van

de inhechtenisneming op de bank en in de straten verbreid.

Nieuwsgierig omringden de employés van de bank den aangehoudene, die luid tegen zijn inhechtenisneming protesteerde.

Op straat had zich een groote menigte verzameld en omringden den heer Hundley, die geboeid naar zijn eigen auto gevoerd werd, met bedreigingen. — —

Reeds tegen den middag brachten de couranten het bericht van de aanhouding en het ontdekken van anderhalf millioen in valsche bankbiljetten. Tegelijkertijd voegden de couranten er de interessante mededeeling aan toe, dat deze ontdekking het gevolg was van een inbraak van John Raffles en dat men in den komenden tijd op uiterst interessante onthullingen kon rekenen.

„Waar is Raffles?" „Wie is Raffles," vroegen de couranten.

De oorzaak van alles echter... de Grootte Onbekende, zat op dat oogenblik in een fraai fluweel huisbuisje in zijn werkkamer aan den haard, waarin een lustig houtvuurtje brandde, daar de voorjaarsdag wel fraai en zonnig, maar toch tamelijk kil was.

Hij had zoo juist bezoek ontvangen van mevrouw Hundley.

„Gij zijt vrij, mevrouw," zeide hij tot zijn mooie bezoeker. „Och! bedank mij niet, gij zijt de aanleiding tot de inbraak bij den u opgedrongen echtgenoot, en tot ontdekking van zijn misdaad."

Mevrouw Hundley keek droevig naar haar metgezel.

„Is dat alles wat gij mij te zeggen hebt, Edw...., mijnheer?" vroeg zij en sloeg haar donkere oogen naar hem op.

Raffles keek haar eenige oogenblikken ernstig en vol sympathie aan. Toen stond hij op en schudde het hoofd.

„Ik weet waar ge op doelt, mevrouw Hundley, maar ik meen, dat ik U al gezegd heb, dat in mijn leven...."

Met een zachten kreet onderbrak zij hem en stond eveneens op.

„Noem mij geen mevrouw Hundley meer. Ge hebt zelf gezegd, dat ik vrij ben en ik wil in niets meer aan dien man herinnerd worden. Noem mij...."

„Alice", viel Raffles hierop in.

Met een dankbaren blik keek zij naar hem op. Hij was wel bijna een hoofd grooter dan zij en vormde in alle opzichten het tegendeel met haar gewezen echtgenoot.

Even keek Raffles haar aan met een teedere blik, maar onmiddellijk daarop wendde hij zich af en zei met zachte stem, als voor zich zelf:

„Het kan niet! Het mag niet! Ik heb mij zelf tot een eenzaam leven veroordeeld. Ik kan mijn lot niet aan dat van een vrouw binden,

maar geloof mij, wanneer ik zeg, dat gij een onuitwischbaren indruk op mijn geest hebt gemaakt en dat ik tot in lengte van dagen de herinnering zal behouden aan uw lieve stem en uw schoon gelaat."

De mooie oogen van zijn bezoekster hadden zich met tranen gevuld. Langzaam stond zij op, trok een kostbaren ring van haar vinger en hem Raffles reikende, zeide zij:

"Laat mij u tenminste een aandenken geven. Ook zou het mij zeer verheugen, indien gij mij daarvoor een ander aandenken vereeren wildet."

Dankend kuste Raffles de hem aangeboden hand, toen trok hij van zijn ringvinger een prachtige robijn van zeldzame grootte en stak hem met een smartelijk lachje aan de hand der mooie vrouw, die snikkende haar gelaat in haar zakdoek verborg.

"Laat ons nu scheiden, mevrouw Hundley, leef wel!" kwam na een korte pauze zacht van de lippen van Lord Lister.

Nog eens kuste hij haar hand en begeleidde haar naar de deur van zijn werkkamer.

"Ik zal u, zoo spoedig ik den schat van uw vader heb opgegraven, bericht doen toekomen, zoodat gij in staat zult zijn, volgens den wensch van uw vader, het geld te besteden."

"En zullen wij elkaar nog eens weerzien?" vroeg zij.

"Ik weet het niet," gaf Raffles toonloos ten antwoord, toen wendde hij het gelaat af.

Nog een laatsten, smartelijken blik wierp de jonge vrouw op haar edelen redder, toen verliet zij, als een treurende, het huis.

Lord Lister bleef nog een uur alleen en liet toen door zijn kamerdienaar Brand roepen.

De jonge man keek zijn vriend met een onderzoekenden blik aan.

"Je ziet bleek, wilt je niet wat rusten?" vroeg hij bezorgd.

"Ik denk dat in plaats van rusten, werken

een weldaad voor mij zal zijn. Ik heb de laatste dagen heelemaal vergeten, welk groot werk ik mij voorgenomen had in New-York af te doen.

Die Hundley heeft mij heelemaal van mijn apropos afgebracht. Armoede en rijkdom zijn hier veel grooter dan waar ook in de wereld, dus zal en moet de rijkdom ook hier voor de armoede zorgen.

"Ik ben vandaag weer op een soirée bij den boterkoning Newnes geïnviteerd," ging Raffles, thans opgewekt, voort.

"Zooals mij uit de boeken van de verzekeringsmaatschappij bleek, is deze man voor een bedrag van tien millioen dollar tegen inbraak verzekerd. Hij is de eerste geweest en zal ook de laatste zijn in de rij der millionairs, die ik mijn bezoek toegedacht heb.

"Dan is mijn plan, dat ik hier uitwerken wil, rijp."

"Wil je mij niet beter inlichten?" vroeg Brand. "Ik kon tot heden nog niet wijs worden uit je merkwaardig doen en laten en welk doel je met die grappige inbraken beoogt. Je verricht een reuzenwerk en neemt geen cent van de millionairs. Zooals gezegd, vind ik je handelwijze raadselachtig."

"Absoluut niet, mijn jongen; ik heb voor een bepaald doel, namelijk, om arme menschen te helpen, jaarlijks een bepaalde som noodig. Een som die niet hoog genoeg kan zijn. De Amerikaansche multimillionairs moeten mij die betalen."

Brand stak nadenkend een sigaret op.

"Ik begrijp daarom toch niet, wat je van plan zijt te doen. Hoe wil je hen daartoe dwingen?" vroeg hij.

Raffles lachte vroolijk en klopte zijn vriend op den schouder:

"Door vrees en verstand," zei hij. "Je zult eens zien, hoe gauw je dat alles begrijpt, oude jongen."

ZESDE HOOFDSTUK.

Raffles bereikt zijn doel.

Een schitterend gezelschap was bij den boterkoning Newnes verzameld.

Ook mevrouw Hundley was aanwezig. Zij wilde de wereld bewijzen, dat zij aan de misdaad van haar man vreemd was en had zich onder de bescherming van Raffles, die ook haar tafelheer was, gesteld.

Newton was eveneens door den boterkoning, onder voorwendsel van gast te zijn, geïnviteerd, en deze had weer verscheidene van zijn beambten, voor dezen avond, als kellner doen vertegenwoordigen. Raffles had opgemerkt, dat de detective hem dikwijls opmerkzaam aankeek. Dezen was de intieme vriend-

schap tusschen mevrouw Hundley en Raffles opgevallen. Hij veronderstelde dadelijk de mogelijkheid, dat de vermeende Edward Bird de Groote Onbekende kon zijn.

Bij de inhechtenisneming van Hundley had Newton veel gehoord uit het intieme leven van den millionair en toen ook de beschuldiging van Hundley vernomen, als zou Bird de minnaar van zijn vrouw zijn.

Nu hij hen beiden tezamen zag, bedacht hij dat Bird den diefstal bij Hundley gepleegd zou kunnen hebben, omdat op den dag vóór de inbraak mevrouw Hundley de villa had verlaten. Het was bovendien ook mogelijk, dat

zij iets van den inhoud der brandkast afwist.

De inbraak had wel het bijsmaakje van een persoonlijke wraakneming.

Onder de beambten, als bedienden verkleed, was er één, die eerst denzelfden ochtend uit San Francisco was teruggekeerd.

Deze beambte, James Green genaamd, was pas twee maanden bij hem werkzaam, en was voorheen in Londen aangesteld geweest.

Deze beweerde zelfs, John Raffles te kennen.

Toen het diner was afgelopen, trad Green op zijn chef toe, en fluisterde:

„John Raffles is hier, ik heb hem herkend.”

Deze mededeeling kwam zoo onverwacht, dat Newton naar lucht hapte.

„Vergis je je niet, Green?” vroeg de detective met nadruk.

„Zeer zeker niet,” was het op beslisten toon gegeven antwoord.

Hun gesprek was onderbroken door mevrouw Hundley, die aan den arm van Raffles op den detective toetrad en hem begroette:

„Ik dank u, mijnheer Newton,” zeide zij, „dat het u gelukt is, dezen ontzettenden mensch, die mij onder bedreigingen gedwongen heeft zijn vrouw te worden, in hechtenis te nemen.”

Verrast keek Newton op.

„Onder bedreigingen...?”

„Zoo is het, mijnheer.”

„Het zou mij werkelijk interesseeren, daar iets naders van te vernemen,” antwoordde de detective, terwijl zijn trekken groote spanning verrieden.

Een licht drukje op haar arm, die de Grootte Onbekende in den zijne hield, waarschuwde haar voor verdere uitlatingen.

Hoe onmerkbaar dit ook geschiedde, Newton kreeg toch achterdocht, hetgeen nog versterkt werd, toen de mooie vrouw nu zeide:

„Ik vraag U excuus, mijnheer Newton, maar U zult het mij niet euvel duiden, als ik mij over deze strict privé-aangelegenheid liever niet uitlaat. Ik meende U echter voor het aandeel, dat gij in deze zaak hebt gehad, te moeten bedanken.”

Den detective bleef voorloopig niets anders over dan een beleefde toestemmende beweging; toen zeide hij kort:

„Zooals gij wenscht, mevrouw Hundley.”

„Ik verzoek u mij bij mijn meisjesnaam te noemen; ik wil een misdadiger de eer van zijn naam te dragen, niet meer aandoen.”

„Dit kan ik u niet kwalijk nemen,” zei Newton.

Daarmede was het onderhoud afgelopen. Zij wisselden nog eenige beleefde woorden en gingen toen verder.

„Gij had bijna iets doms gedaan,” fluisterde Raffles tot zijn begeleidster, terwijl zij verder

gingen; „spreek in 's hemelsnaam niet van de misdaad.”

Op dit oogenblik trad een jong Franschman, Henry Suchard genaamd, en die eerst sedert enkele weken te New-York als gast in de Hamiltonclub opgenomen was, op Raffles toe en liet zich aan mevrouw Hundley voorstellen. Suchard was een knap, slank man met zeer gedistingueerd uiterlijk.

Van verre sloeg Newton deze scène gade. Wederom voegde zijn adsistent zich bij hem.

„Zijt gij geheel zeker dat Raffles onder de gasten vertoeft?” vroeg hem de chef nogmaals nadrukkelijk.

„Absoluut zeker,” antwoordde de detective beslist.

„Kunt gij hem mij aanwijzen?” vroeg Newton.

„Kijk naar den heer die daar bij die palmengroep, met een dame in een zacht rose japon, staat,” antwoordde de gevraagde en wees op den begeleider van mevrouw Hundley.

„Prachtig! mijn vermoeden heeft mij dus niet bedrogen,” jubelde de chef in stilte.

„Ik vermoedde in hem reeds eenigen tijd den langgezochten Raffles.”

Juist op dit oogenblik naderde hem de heer Newnes met de vraag, of hij al eenige ontdekkingen had gedaan.

„Ik geloof het wel,” luidde het antwoord, „ik meen dat uw feest een gedenkdag in de gerechtelijke wereldgeschiedenis zal worden: „Raffles is hier.”

De boterkoning verbleekte, hoewel hij een bijzonder krachtig man met sterke zenuwen was.

„Om Godswil,” zeide hij, „houdt het stil. Al mijn gasten zouden het huis uitvluchten.”

„Wees onbezorgd mijnheer Newnes,” hernam Newton, „ik zal mijn maatregelen nemen, en ook de gevangenneming zal zonder opzien geschieden.”

Newton wendde zich nu weder tot zijn detective Green:

„Geef onze politiestanden kennis” beval hij, „en ga zoodanig in de Voorhal staan dat gij Raffles, wanneer hij bij zijn vertrek in de auto stappen wil, kunt arresteren.”

„Ik zal hem in 't oog houden,” zei Green kordaat.

„Tegelijkertijd telephoneert gij naar onze bureaux” ging Newton voort, „en laat dertig beambten hierheen komen en het huis omsingelen. De Grootte Onbekende mag in geen geval ontsnappen. Dit moet een meesterstuk worden.”

Met het onverschilligste gezicht van de wereld namen zij afscheid van elkaar, waarna Newton zich, nadat hij verschillende heeren en dames gesproken had, nogmaals naar den heer Bird en mevrouw Hundley begaf.

Na eenige onverschillige woorden vroeg de detective den cavalier der mooie vrouw:

„Mag ik vragen, zijt gij van plan altijd in New-York te blijven, mijnheer Bird? Bevalt het u hier goed?”

„Ik weet het nog niet,” antwoordde Raffles; „de lust tot reizen zit mij in 't bloed. Ik houd er van, bij afwisseling, nu hier, dan daar te zijn, maar New-York trekt mij toch het meest van alle steden der wereld aan.”

„Dat verwondert mij, mijnheer Bird,” merkte Newton op.

Raffles keek den spreker scherp aan.

„In hoeverre?” vroeg hij.

„Omdat gij geen koopman zijt,” luidde het antwoord.

„Maar ik ben van plan, mij in New-York veel met zaken bezig te houden,” bekende Raffles.

„New-York is een gevaarlijk terrein,” meende Newton.

„Hoe gevaarlijker, hoe liever,” lachte Raffles.

„Nu, nu,” weerde de detective af, „men kan zich in de vingers snijden.”

„Behalve, wanneer men goed met messen kan omgaan. Bovendien voor alles bestaan voorzorgsmaatregelen,” zei Raffles op veelbetekenenden toon.

„Maar niet tegen boosdoeners,” wierp mevrouw Hundley er tusschen.

De tegenstanders wisselden een scherp blik.

Toen lachte Raffles geheel onbevangen, terwijl over het gezicht van Newton een uitdrukking van ergernis trok.

„Het zou toch mogelijk kunnen zijn dat gij u vergist,” zeide de detective langzaam. „Ik meen het middel te kennen, om zich voor misdadigers te behoeden: men neemt ze in hechtenis.”

„Natuurlijk, natuurlijk. Als men ze heeft.” Raffles lachte rustig bij deze opmerking.

Weder wisselden de beide mannen een blik, zooals kampvechters dat doen vóór het begin van den strijd.

Zooveel stond voor beiden vast: Zij onderschatten de kracht van hun tegenstanders niet. Hier ontmoetten twee vastberaden mannen elkaar.

Eenige gasten begonnen intusschen op te breken, hoewel juist op dit oogenblik een beroemde zangeres van de New-Yorksche opera in de muziekzaal een aria zong.

„Laat ons dat lied eens gaan hooren,” zeide Alice Symond tot Raffles en zonder verder op den detective acht te slaan, nam zij zijn arm en ging de muziekzaal binnen.

Newton bleef alleen achter. Hij vreesde, dat hij al te veel aandacht zou trekken als hij den verdachte naliep.

Voor een inhechtenisneming was het boven-

dien nog te vroeg, eerst moest hij al zijn helpers bij elkaar hebben en wilde ook op verzoek van den boterkoning zoo min mogelijk opzien baren.

En dan, het was nu toch onmogelijk, dat Raffles ongemerkt het huis verlaten kon.

Alice Symond had zich intusschen zoo ver met haar begeleider van Newton verwijderd, dat deze niet in staat was hun gesprek te hooren. Zij begon nu:

„Als ik mij niet vergis, dan heeft de detective u herkend. Denk er eens over na, hoe gij het gemakkelijkst ontkomen kunt.”

Raffles lachte vroolijk.

„De diva in den muzieksalon interesseert mij meer dan Newton en al zijn detectives.”

De dame zag met angstige blikken naar hem op. Maar in het gevoel van vrees mengde zich ook dat van bewondering, hoe hij, zonder zelfs met de oogen te knippen, het gevaar voor zich zag. Toen het lied uit was, maakten alle gasten zich gereed te vertrekken.

„Ga nu, wat ik u bidden mag, alleen naar de vestibule, Alice,” fluisterde Raffles tot zijn dame, „en bemoei u verder niet met mij. Ik moet mijn weg nu alleen vinden.”

Zij begreep hem, drukte zijn hand, keek hem eenige seconden innig aan en zeide zachtjes:

„Mijn gedachten zijn bij jou, Edward! God geve dat je ontkomen moogt!”

Zij zag nog, hoe hij in het gewoel van de menigte verdween, toen ging zij naar de vestibule, waar zij verzocht haar auto te laten voorkomen.

De heer Suchard schoot galant toe, was haar behulpzaam, hing den mantel om haar blanke schouders en geleidde haar naar de wachtende limousine.

Hij bemerkte niet, dat de als lakei verkleede James Green hem opvallend in het oog hield.

„Roep mijn auto,” beval hij.

De verkleede detective zette een klein nikkel fluitje aan den mond en liet drie merkwaardige, kort afgebroken klanken hooren.

Dit was het teeken voor de taxi, die hij besteld had, om den aangehouden Raffles in begeleiding van detectives naar het bureau te brengen.

Suchard lette er niet op, dat op het oogenblik, dat het fluitsignaal weerklonk, een aantal met stokken gewapende heeren zich om hem heen plaatsten. De auto kwam en James Green opende het portier.

„Halt! Raffles, gij zijt onze gevangene.” Met deze woorden grepen de detectives den Grooten Onbekende, die de beambten van het Newton-bureau in den heer Suchard meenden voor zich te zien. (Zie de titelplaat.)

De aangegrepene was sprakeloos van verbazing, hij wilde protesteeren, maar kwam er

niet toe, want in het volgende moment zat hij tusschen vier detectives in het rijtuig.

Newton, die terzelfder tijd, dat de aanhouding van Suchard plaats had, aan de achterzijde van het huis zijn beambten inlichtte, kwam juist op het oogenblik aan, dat de auto met den aangehoudene en de vier detectives afreed.

Dadelijk gaf hij allen last te volgen en volgde zelf in een taxi.

Hoe verbaasd was hij echter, toen in plaats van Raffles, een hem volslagen onbekende werd gebracht.

„Dit moet Raffles zijn?” vroeg hij den detective die de aanhouding geregeld had.

„Jawel, dat is Raffles,” antwoordde Green. „Hij houdt wel vol een Franschman, met name Suchard te zijn, maar ik ken hem heel nauwkeurig. Hij is Raffles uit Londen en niet Suchard uit Parijs.”

Newton wist hierop niets te antwoorden.

„Ik zal mij bij mijn gezant beklagen, gij zijt allemaal gek!” riep de aangehoudene; „ik ben een eerlijk man en door geen politiebureau ter wereld gezocht.”

De eigenaar van het detectivebureau maakte aan het twistgesprek echter een einde, met de woorden:

„Voer den gevangene weg en stel het hoofdbureau van politie van New-York hiervan in kennis.”

De detectives brachten den aangehoudene in een cel, waaruit ontvluchten onmogelijk was.

„Ik heb mij vreeselijk vergist”, zeide Newton tot inspecteur Harkel, „ik heb een heel ander spoor gevolgd; ik zou den zoogenaamden clubkoning, een lid van de Hamilton club, een zekeren mijnheer Bird, die hier in het Centraalpark een villa bezit, en de intieme vriend van mevrouw Hundley is, gevangen genomen hebben.”

„Werkelijk een geluk, dat dit niet het geval is geweest,” antwoordde de inspecteur, „het zou een groot schandaal gegeven hebben.”

„Dat is zoo! Ik hoop nu maar, dat James Green geen bok geschoten heeft.”

„Dat is zoo goed als onmogelijk,” wierp de andere tegen, „want Green is eerst sedert vier weken in Amerika en was, zooals gij zelf weet, tot zijn aankomst in New-York in dienst van Scotland Yard te Londen. Hij moet dus Raffles goed kennen.”

Terwijl dit alles voorviel, bevond Raffles zich in de werkkamer van den boterkoning, waar hij zich onder den divan verborgen hield.

Hij moest wachten, tot het personeel zich te ruste had begeven.

Bijna twee uren moest hij in deze ongemakkelijke houding vertoeven. Toen stond hij op, gleeed geluidloos als een schaduw in de slaapkamer van den heer Newnes, verdoofde hem

op de gewone manier met chloroform en nam den sleutel van de brandkast, die in de werkkamer stond, van het nachtkastje weg.

Het was nu gemakkelijk voor hem de kast te openen.

Langen tijd doorzocht hij de documenten en vond eindelijk dat, wat hem interesseerde: een geheime overeenkomst, over een trustverbintenis tusschen den boterkoning en een plantersyndicaat, dat tegen de wetten van de Verenigde Staten was.

Nu legde hij weer, evenals bij de vroegere inbraken, de in de brandkast bewaarde papieren en het geld uit de kast op de schrijftafel en verliet de werkkamer.

Hij had, wat de bedienden bij zijn aankomst niet bemerkten hadden, zijn overjas en hoed in zijn auto laten liggen, daardoor hadden zij, bij het heengaan der gasten, niet bemerkend dat zich nog iemand in huis moest bevinden, want alle jassen en hoeden hadden hun bezitter gevonden. Henderson was ingelicht, dat hij zijn meester niet behoefde te halen. Raffles zette nu den kraag van zijn rok op, haalde uit zijn achterzak een fijn gewerkte zijden jas te voorschijn, benevens een dun zijden mutsje, zooals de sportlui wel dragen.

De zijden sweater trok hij over zijn frak aan, zóó dat dit kleedingstuk geheel was bedekt en het zijden mutsje zette hij op, daarna sloop hij naar het sousterrain der villa.

Hij klom nu door een der vensters naar buiten en een half uurtje later zat hij tegenover zijn vriend Brand in zijn studeerkamer.

Reeds in de ochtendbladen kon men de opzienbarende berichten over de inhechtenisneming van den lang gezochten John Raffles vinden.

Stamford, de directeur van de Verzekeringmaatschappij, was overgelukkig.

Hij ging naar de telefoon, belde Newton op en wenschte hem geluk met dit groote succes.

Nauwelijks echter had hij de hoorn op den haak gelegd, toen een besteller hem een brief bracht.

Hij vertrouwde zijn oogen niet, toen hij las:

„Zeer geachte Heer!

Ik heb mij veroorloofd, dezen nacht bij den boterkoning, den heer Newnes, een document weg te nemen, dat voor hem van meer waarde is dan uwe verzekeringspolis. Daar ik nu uit uwe kantoorboeken weet, dat de boterkoning voor tien millioen dollar bij u verzekerd is, zoo verzoek ik u, volgens onze laatste zaakverbindingen, mij voor vijf millioen dollar op mijn rekening te crediteeren, die ik tegen overgave van het document van u kan opvorderen.

Tegelijkertijd verzoek ik u, den heer Newnes ervan in kennis te stellen, dat ik mij dit document heb toegeëigend, en daarvan door

een notaris alhier een nauwkeurig afschrift zal laten nemen dat ik, tot mijn eigen veiligheid, gedurende mijn oponthoud in Amerika zal bewaren.

Hoogachtend,
JOHN RAFFLES."

N.B. Het spreekt van zelf, dat gij de cheque van vijf miljoen wel door den heer Newnes kunt laten uitschrijven".

Wanneer een bliksemstraal vóór Stamford in was geslagen, had dit niet grootere uitwerking kunnen hebben dan deze brief. Raffles zou gevangen genomen zijn? En hier hield hij een brief van hem in de hand. Hij behoefde niet lang over dit raadsel na te denken. Opnieuw belde de telefoon.

"Hallo, hier Stamford! Met wie spreek ik?"

"Hier Newnes! Kom dadelijk bij mij, ik ben bestolen!" klonk het van de andere zijde van den draad.

"Ik zal komen! Ik weet het reeds!" luidde het antwoord.

Hij legde den hoorn op den haak en wilde weg gaan. Daar belde de telefoon opnieuw.

"Hallo, wie daar? Hier Newnes."

"Hier Newton, kom dadelijk bij mij, de duivel is losgebroken. Wij hebben den verkeerde gepakt, want ik heb een brief van Raffles ontvangen."

"Ik weet het al. Ik ook! Ik ga eerst naar den heer Newnes en kom dan naar u toe; of beter nog, kom naar den boterkoning, dan kunnen wij elkaar daar treffen."

Maar nog kon hij niet vertrekken, daar hij nogmaals opgebeld werd.

"Hier Rockefeller, wie daar?" hoorde hij zeggen.

"Hier Stamford, wat is er?" antwoordde hij.

Ik ontvang daar juist dezen brief; hernam Rockefeller." Ik zal hem voorlezen. Luister:

Waarde heer!

Ik gaf mij de eer, de vorige week bij u in te breken, en niets weg te nemen. Ik geef u de verzekering, dat het mij niet veel moeite zou kosten, dit bezoek te herhalen en dan wèl een souvenir bij mij te steken.

Ik zal dit echter niet doen, wanneer gij belooft, ieder jaar op een bepaalden dag, tien duizend dollar aan de armen van New-York te geven.

Groetend,
JOHN RAFFLES.

"Maar dat is toch werkelijk ongehoord" schreeuwde Stamford.

"Jawel, ongehoord, maar wat moet ik doen? Wilt gij mij een verzekeringspolis voor vijftig miljoen dollar uitreiken?" vroeg Rockefeller nijdig.

"Dat is onmogelijk", zei Stamford.

"Juist" meende Rockefeller en belde af.

Weer wilde Stamford naar de deur snellen om naar den heer Newnes te gaan, maar ook nu kwam hij de kamer niet uit, want alweer tingelde de telefoon.

Hij had nauwelijks den moed de hoorn weer aan het oor te houden. Weder maakte zich één der bij hem verzekerden bekend, en begon hem mededeeling te doen van den inhoud van een brief van denzelfden inhoud als die aan Rockefeller.

En ononderbroken luidde het belletje van de telefoon, zoodat hij niet bij Newnes kwam.

De millionairs kwamen tot de overtuiging, dat geen verzekeringsmaatschappij der wereld in staat zou zijn, hun de schade te vergoeden, die de Groote Onbekende in staat was hen te doen lijden. Eerst laat 's avonds kwamen Newton en Stamford bij den heer Newnes.

Den volgenden ochtend stonden in de New-Yorksche dagbladen verscheidene gelijkkluidende advertenties.

De millionairs van Amerika schenen plotseeling door een weldadigheidskoorts te zijn aangetast.

Allen verklaarden in groote, vet gedrukte advertenties, dat zij den armen van New-York ieder jaar een bepaalde, groote som wilden uitbetalen.

De pers meende eerst, dat de millionairs gek waren geworden, maar daarna werden zij, bij toeval, gewaar, wie de werkelijke oorzaak van deze weldadigheidsmanie was en daardoor ook het doel van de zoogenaamde inbraken, waarbij niets gestolen werd.

De Groote Onbekende was echter met zijn vriend Brand naar het zuiden getrokken, om daar naar den schat van generaal Symond te zoeken. Het geld vond hij en hij zond het naar Alice, die er volgens de wilsbeschikking van haar vader mee handelde. Dat was het laatste, dat zij van Raffles hoorde, maar tot het einde harer dagen zou de herinnering aan den Gentleman-inbreker bij haar levendig blijven en zij met groote erkentelijkheid, maar tevens met weemoed aan hem denken.

De volgende aflevering (Nr. 541) zal bevatten:

HET INDISCHE RAADSEL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885